גליון מס. 49 • ד' חשון תשמ"ז • 6.11.1986

שבועספורט

אחזיר אותה

(טובי פולק, עמוד 7)

אברהם לוי

(יוסי לוי, עמודים 10–11)

טור ראשון

מחווה ל„זקן"

את הפוסטר המופיע השבוע בעמודים המרכזיים החלטנו להקדיש לישראל פוגל כבר לפני שבוע. היה זה אחרי משחקו הראשון בקאריירה של השחקן הוותיק הזה, כיום בבית"ר נתניה, בו חציב אותו מאמנו כבלם. פוגל, היום כבר בן כמעט 38, הצטיין ועזר לקבוצתו לסיים ב־0–0 מול מכונת ההתקפה של מכבי חיפה. בשבת האחרונה, לצערו, לא עזרה יכולתו הטובה מול בית"ר ירושלים, שהביסה את קבוצתו 6–0.

ובכל זאת, זוהי מחווה לשחקן הוותיק ביותר הפעיל כיום בליגה הלאומית בכדורגל, חלוץ שהבקיע בקאריירה הארוכה שלו בהפועל כפר־סבא ובבית"ר נתניה 168 שערים. כדורגלן שהחל את פעילותו כשוער קבוצתו, כפ"ס, בעונת 67/68, ואפילו לבש את אפודת שוער נבחרת הנוער. בשבועות האחרונים הוא סוגר מעגל בתפקיד בו לא שיחק מעולם.

זוהי מחווה לכדורגלן ותיק ומסור שהחליט לסיים (ככל הנראה) את פעילותו כשחקן בקבוצה לה חשב שיוכל לעזור בעונתה הראשונה בליגה הלאומית. רצה הגורל וסיום הקאריירה של ישראל פוגל עלול לבייש את שנות פעילותו הרבות (כמעט 20 שנה!). שלהי קאריירה של חלוץ שהתמחה לאורך השנים בהטרדת הגנות ושוערים, והיום נאלץ להתרוצץ ברחבת קבוצתו אחרי חלוצים צעירים ונמרצים.

„שבועספורט" מצדיע לספורטאי, שגם אם כולם היו מבינים אותו באם היה נוטש את המערכה, הוא ממשיך, ובכוחות לא מובנים עושה כמיטב יכולתו לאושש את חבריו הצעירים.

6 מחזורים, והאלופה, הפועל ת"א, עם מאמנה דוד שוייצר במקום ה־15. 4 נקודות. הפנים אומרות הכל. צילם: עדי אבישי

שבועספורט

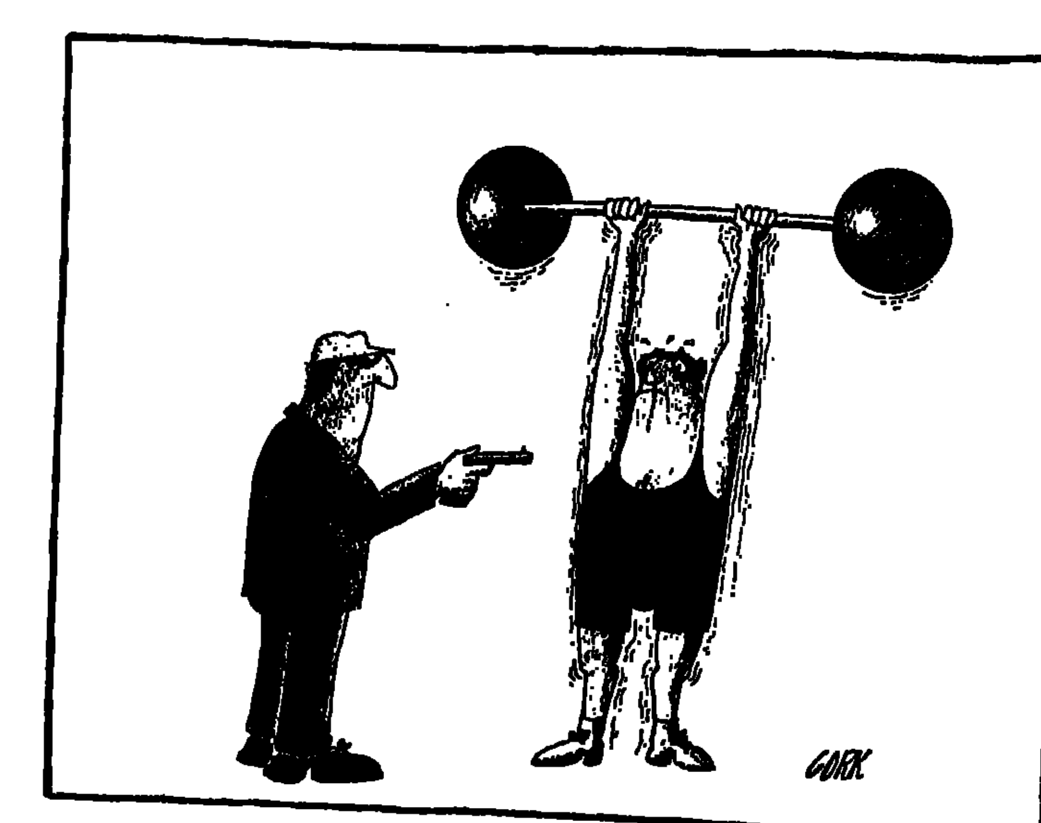
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר

עריכה: טובי פולק

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות:
גילת שניידר, תילוק עמיר
טלפון: (03)439442

כותבים

מוטי איוניר חזור הביתה

כשחקן כדורגל לשעבר בהולנד ובישראל, אני עוקב למעלה מחודש אחר „תגיגת איוניר בהולנד". מי שמכיר את העובדות היטב רק יתמה: הרי כן משחק איוניר? – בקרקרדה, עיר קטנה, עיירה. אם אמסטרדם היא במושגי ישראל תל־אביב – קרקרדה היא רימונה. מועדון רודה איננו אלא מועדון אפור מאד. אשתקד סיים במקרה במקום הרביעי בליגה.

אלופי הולנד ב־15 השנים האחרונות, היו אייאקס, פיינורד או פיליפס איינדהובן. רודה היא קבוצה חצי מקצוענית, המושכת למשחקיה קהל כמו הפועל יהוד – בממוצע לא יותר מ־5000 צופים.

לא ברור לי כיצד שחקן בכיר בקבוצת מטרופולין כמכבי ת"א, מוכן לשחק הרחק מהזרקורים, בליגה אפורה כמו הליגה ההולנדית ובקבוצה עוד יותר אפורה כרודה?!

הצעתי: מוטי איוניר, חזור מהר הביתה!

אברהם דה פריס
אזור

משפט – לא ראיון

בתוכנית הספורט בטלויזיה, במוצ"ש 25 באוקטובר, רואיין הכדורסלן מייקל ריי רצ'ארדסון שהובא כדי לשחק בהפועל ר"ג. יסלח לי המראיין אורי לוי, אך לדעתי, מה שערך עם ריצ'ארדסון לא היה ראיון בנושא ספורטיבי, אלא יותר משפט מול המצלמות, לעבריין סמים נורע שגזר דינו עומד להיתרץ בקרוב.

במקום לחטט בפצעיו, צריך היה לשאול אותו יותר על כדורסל.

גלית סור
קרית־מוצקין

אמת בפירסום

ברצוני להתיחס לידיעה „זול יותר ממחסן הפועל" שפורסמה במדור „חטיף" ב„שבועספורט" מיום 23 באוקטובר. אני מסכים כי למודעה זו לא היה מקום בפירסום רשמי של מרכז „הפועל" ואכן היא נעשתה בהיסח הדעת.

לגופו של עניין: חברת „מגן ליברמן" פירסמה את המודעה שעל פי תוכננה המילולי אין בה אמת בפירסום, כי מחסן הפועל אינו מחזיק, אינו מוכר ואינו מנפיק לקבוצותיו כדורי „מיקסה" – קרוב לארבע שנים. מכאן שכל מחיר שנקבע בידי חברת „מגן ליברמן" לסוג זה של כדורי סל, עף, מים או רגל – הוא זול יותר ממחסן „הפועל", כי במחסן אין מחזיקים כדורים כאלו. כל מחיר שתיקבע „מגן ליברמן" הוא איפוא יותר זול...

יצחק אלג'ם,
דובר מרכז „הפועל"
תל־אביב

מה באמת קרה למעופפי בת־ים?

בתגובה לרשימה „כדורעף בת־ים הדרך למטה" שפורסמה במגזין „שבועספורט" ב־23 באוקטובר, ברצוני להבהיר:

סגל הקבוצה הצטמצם השנה בשלושה שחקני מפתח בכירים, לעומת אשתקד (אורי חבר עזב למטה אשר, רני גלילי חלה ולא משחק ושלמה מיורצ'יק אינו משחק מסיבות אישיות). לעומת זאת יש לבת־ים ייצוג מרשים בנבחרות ישראל – 4 בסגל הבוגרים ו־3 בנוער.

באשר לסיבות לכך שהמאמן דוד כפרי עזב לאחר שנתיים, הרי שיש להבהיר כי הוא הגיע למצב שלא דיבר עם חלק מהשחקנים (למעט יעקב הרשקו ושלמה מיורצ'יק). כן הסתכסך עם ראשי המועדון. לא נמצאה דרך להמשיך ולהעסיקו. לפני 4 שנים כשכפרי אימן את בת־ים ובסגל היו כמה מטובי הכדורעפנים של ישראל (דני לייכטר, יואב חרמוני, נסטור אפשטיין, יעקב סמו ודוד אליצור) אמרו המומחים כי בת־ים מועמדת עיקרית לזכייה באליפות – אבל בפועל היא ניצלה כמעט ברגע האחרון מירידה לארצית. כפרי מאמן 20 שנה בכדורעף הישראלי ועד כה לא זכה בתואר כלשהו.

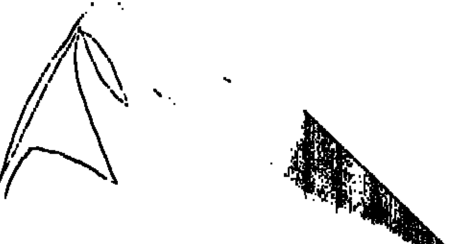
יצחק שניר
(מנהל הפועל בת־ים)
בת־ים

מרכז טניס בבאר שבע

אני משוכנע כי מגיע לד"ר איאן פרומן, מנכ"ל מרכז הטניס, פרס ישראל על קידום ופיתוח הטניס בארץ. ללא משוגעים לדבר כמוהו, אינני יודע אם בישראל היו מגיעים לאן שהגיעו ב„ספורט הלבן". אך יש לי שאלה לד"ר פרומן: האם אין זה מפריע לך שיש מרכזי טניס ברמלה או בערד – אך אין בעיר גדולה פי כמה כבאר־שבע?

ירון גל
באר־שבע

המרתוניסטים ירדו לאילת באופניים

שבעה רצי מרתון ממועדון אילות, תפסו יוזמה ויצאו למסע מיוחד במינו. חיים בן אליעזר, צבי יוז'יק ושלמה צור, שלושתם מראשל"צ, ארתור צימרמן מגבעת־חיים מאוחד, נחום זשצקי בן 17 מלוד, אבי גילת מנתניה והקשיש בחבורה ראובן פינקל בן 60 מנס־ציונה – עברו בתוך יומיים מרחק של 360 ק"מ מראשון־לציון לאילת, ברכיבה על אופניים.

מלווים ברכב צמוד, נהוג בידי בועז לבי ו„קצינת מוראל" צביה גילת, ביקשו משתתפי המסע להוכיח לעצמם שהם מסוגלים לעבור מרחק כה רב, ביומיים. ביום הראשון עברו כ„חימום" 150 ק"מ בתשע שעות. ביום השני רכבו 12 שעות ובהן שרפו 210 ק"מ. כל 60 ק"מ ערכו הפסקה לשתיה ולאכילה (בעיקר פתמימות).

המסקנה: לבחורים היה כושר טוב. איש מהם לא נשבר. כולם יצאו באופניים, וכולם חזרו עליהם. אפילו תקר אחד לא עצר את שטף הרכיבה.

ברוריה ביגמן

חבורת הרוכבים במסע לאילת. מימין: חיים בן־אליעזר, ראובן פינקל, ארתור צימרמן, אבי גילת, צבי יוז'יק –עם הגב למצלמה), נחום זשצקי, שלמה צור. צילום: ליבי בועז.

מחווה ירושלמית לאפסנאי שהיה גם להטוטן

בית"ר ירושלים מצאה לנכון לזכור־חסד לכדורגלן־עבר שלה, רפאל עמיאל וערכה לכבודו שלשום בימק"א משחקהוקרה, שכל הכנסותיו נמסרו לו, כמחווה. שנים רבות חלפו מאז תלה עמיאל את נעליו, באמצע שנות ה־50. אחר כך שירת את המועדון הירושלמי בנאמנות כאפסנאי. שחקנים באו והלכו – ועמיאל המשיך לקפל תלבושות, לנפח כדורים. היה אפסנאי שהכניס נשמה לקבוצה, היה כמו אבא שני לשחקנים הצעירים. בשנים קשות, כאשר סכנת ירידה ריחפה על בית"ר ירושלים והדירה שינה מעיני רבים – נהג עמיאל ליטול את רשות הדיבור באסיפות השחקנים כדי „להרביץ ציונות", לעודד.

עמיאל היה אחד משחקני בית"ר בתקופה היפה שלה, עם סימון חסון, יחזקאל, בליכר, שטימר וציון. הוותיקים מספרים כי שליטתו בכדור היתה מעשה־כשפים ובלהטוטיו סחף גלי צחוק ביציעים, עד שכינוהו „בללייקה". פעם סיפר לי עמיאל כי את הלהטוטים למד מלארבי בן־ברק, במארוקו – מי שהוגדר בשעתו כגדול החלוצים בעולם.

עמיאל עלה לישראל ממארוקו ב־1949 ומיד הצטרף לבית"ר ירשלים. את נסיונו הביא ממועדון U.S.F פֵּז. לאחר שקיבל את תפקיד האפסנאי, היה „נותן את היומן" לפני כל משחק: לפני שהשחקנים עלו למגרש, היה עמיאל מדהים את הקהל בלהטוטי הקפצת־כדור. פעם הגיע שחקן מחו"ל שניסה להתקבל לבית"ר – אך המאמן לא היה בימק"א ועמיאל ערך לו את המבחן. פאס ימינה, פאס שמאלה – ועמיאל פסק את גזר דינו: „לא שווה"..

לפני שנים אחדות פרש עמיאל סופית – עם מישקע של מרירות על יחסים עכורים עם ההנהלה. עתה, החליטו בבית"ר לישר את ההדורים.

מאיר גבאי

עמיאל: ניהל מבחן במקום המאמן

זיו יעקבי שואף לסגור מעגל

בית־הספר לכדורסל של הפועל חולון ידוע מכבר כחממה בה גדלים שחקנים מוכשרים. המצטיינים שבהם מיועדים להגיע בסופו של דבר גם לקבוצה הבוגרת. על מאמנים שגדלו וטופחו בחממה זאת, טרם שמענו. אך עתה יש גם ראשון להם: זיו יעקבי (אין כל קשר לשחקן החולוני עופר יעקבי), ממושקף, 21 וחצי. כבר בגיל צעיר מאד החליט כי כדורסלן גדול לא ייצא ממנו – ולכן החל להתרכז בהדרכה ובאימון. בן 13 (!) אימן כבר זיו את ילדי קבוצת הקטסל של חולון – צעיר המאמנים בליגות הסדירות מטעם איגוד הכדורסל. בין ילדי טיפוחיו היה תומר חנוך, כיום שחקן נבחרת הקאדטים של ישראל ואחד הכשרונות המקומיים הבולטים ביותר.

זיו יעקבי: מאמן מגיל 13

זיו גם היה אחד הבודדים שסיים קורס מאמנים תוך כדי שירותו בצה"ל. לאחר מכן קיבל מילגה על הצטיינותו בקורס המאמנים האחרון. עתה הוא מאמן את קבוצת הנוער של חולון (ליגה עילית) – אחת הטובות בישראל – וכן את קבוצת הבוגרים מליגה ב' של האגודה החולונית. לא מכבר כתב חוברת הדרכה למאמנים, לשימושם של מדריכי בית הספר לכדורסל. כל מאמני חולון עובדים על פיה.

שני מאמנים בכירים, פיני גרשון, כיום מכבי חיפה ומולי קצורין, מאמן חולון, חולקים שבחים לזיו – והוא עצמו אינו מסתיר את את שאיפתו: להיות ביום מן הימים מאמן הפועל חולון בליגה הלאומית „כדי לסגור את המעגל".

צבי גלפרין

ההחמצה הגדולה של ישראל

טורניר גביע העולם בכדורגל, שנערך הקייץ במכסיקו, קצר הצלחה כספית מסחררת. בהודעה רשמית של פיפ"א נאמר כי ההכנסות הגיעו הפעם ל־88 מיליון דולאר – ב־25 אחוז יותר מהכנסות מונדיאל 82' בספרד.

נמסר כי כל אחת מ־24 הנבחרות שהשתתפו בטורניר תקבל את חלקה ב„עוגה" לפי 294 אלף דולאר לכל משחק שבו הופיעה, ב־50 אחוז יותר מאשר קיבלה כל אחת מה־24 בספרד.

כדורגלני ישראל, ראו מה החמצתם...

כך הובא שוגר ריי לישראל

בניו־יורק אומרים שהסיכוי שהבן־אדם ייפגע מברק, גדול יותר מהסיכוי שיזכה בהגרלת הלוטו (פרס ראשון 20 מיליון דולר). בעיני רבים היה הסיכוי שהכדורסלן מייקל ריי („שוגר") ריצ'ארדסון, ינחת בישראל, כדי לשחק בקבוצה מקומית – כמו הסיכוי בלוטו האמריקני. בדעה אחרת היה דייל „אל על" 16 שנה, אלי רוזנצוויג. שנים רבות הוא עוזר להפועל ר"ג בטיפול בכדורסלנים הזרים וביצירת קשרים עם כל מי שצריך בעולם הגדול.

אלי היה זה שהביא אשתקד להפועל ר"ג את המאמן רודי ד'אמיקו ואת הכדורסלן השחור ריקי טאונסטל. בתחילת אוקטובר החל במבצע להבאת מייקל ריי ריצ'ארדסון.

הצטייד ברשימה של 20 סוכני שחקנים בארה"ב. הגיע גם אל מארק טורנשיין, הכדורסלן האמריקני הבין־לאומי של הפועל ת"א, שעובד כיום בחברה ליצור עגלות נכים. אלא שלמארק לא היתה הצעה משכנעת. שני

שוגר ריי והדייל אלי־רוזנצוייג (צילם: עדי אבישי)

שמות רציניים נמסרו לידיו: טוני קסטנר (2.06 מ'), שהיה במחנה האימונים של הפילדלפיה 76', ו...ריצ'ארדסון. סוכנו של המקצוען שהושעה מהנ.ב.א. עקב שימוש בסמים, דרש עבורו 65 אלף דולרים (לא כולל הוצאות). כשביקש חוות דעת של סוכנים אחרים, שמע מהם רק את המלים: „אל תגע בו". אך אלי הדייל דווקא נידלק על הרעיון. כששב לישראל התאכזב. אברהם חמו, יו"ר הפועל ר"ג אמר לו חד משמעית: „אין כסף".

אלי חזר לניו־יורק ושוחח עם סוכנו של „שוגר", שדרש דמי תיווך בסך 5000 דולרים. הכדורסלן רצה מאד להיפגש עם אלי, אך לא קיבל היתר מסוכנו והעיסקה לא נחתמה. חבר הנהלה אחר שהגיע לניו־יורק יצר קשר עם הסוכן העקשן, ולאחר שנתן לו 5000 דולרים, הוצא הכדורסלן מן המחתרת ונפגש עמו לארוחת צהריים.

האפוטרופוס של מייקל ריי, היהודי סם כהן אמר לו: „GO" ו דייל „אל־על" שלא הצליח להיפגש עם שוגר בארה"ב, המתין לו בשדה התעופה בלוד כאשר נחת כאן.

ברוריה ביגמן

שנת מנוחה לשיפוץ ברכיים

העליה לכותרות איטית בדרך כלל .. הירידה מהן, מהירה ביותר. מי שנעלם מנוף הכדורסל בשנתיים האחרונות הוא קני לבנובסקי, שהגיע לפני חמש שנים להפועל ת"א, שירת אותה בנאמנות שלוש שנות ונאלץ להיפרד נמנוה עקב פציעה קשה בברך.

אשתקד שיחק „על רגל אחת" במכבי ראשל"צ (ארצית). הרגל הבריאה היתה זו שהחלימה מפגיעה קשה ברצועות. המזל בגד בו, וגם הרגל האחרת ניפגעה.

לבנובסקי (26, 2.02 מ') יכול היה להמשיך ולשחק על רגל אחת, אך החליט ליטול פסק זמן של שנה מכדורסל, לעבור ניתוח בברך, בתקווה שיוכל לחזור לליגה הלאומית, כבר בעונה הבאה.

קני: „אני שמח להיות שנה אחת בחוץ. זה חשוב מאד לבריאות שלי. הייתי מוגבל ביותר. בעתיד הקרוב, אחרי עבודה רבה בפיזיותראפיה, אחזור להיות אותו קני לבנובסקי החזק שכולם הרגישו אותו במגרש. בעונה הבאה אחזור לליגה הלאומית. כל ספורטאי יכול להיפצע. הגדולה היא, לחזור למגרש במלוא הכוח, גם אם המציאות כופה עליך העדרות ממושכת".

לבנובסקי מקבל מידי יום טיפול פיזיותראפי בן ארבע שעות. בערבים הוא לומד עברית באולפן. בעיות של פרנסה אין לו. „שיחקתי ארבע שנים, במהלכן גם הקמתי לעצמי עסק מצליח, שאותו מכרתי. יש לי מספיק כסף כדי לחיות ברמה גבוהה".

ברוריה ביגמן

קני, שתי הרגליים הפגועות וידיד נאמן בידיים. צילם: ישראל מלובני

פלה בגודל טבעי ולא בוידיאו

„אני רוצה שהילדים של היום יראו שוב את פלה האמיתי, בגודל טבעי – ולא את פלה מסרטי הוידיאו", אמר „מלך הכדורגל" מברזיל, כאשר הסביר השבוע מדוע החליט לחזור ולשחק, הפעם בטורניר גביע העולם לוותיקי המונדיאל, שייערך בינואר ב„ארץ הקפה".

פלה, כיום 45, „הדליק" את דימיונם של מיליוני חובבי כדורגל בכל העולם, בין השנים 1956 ל־1974, כאשר כיכב במדי „סאנטוס" ונבחרת ברזיל, שזכתה עמו שלוש פעמים בגביע הזהב העולמי. את הקריירה המופלאה שלו סיים ב„קוסמוס" ניו־יורק.

הוא אמור לבעוט את בעיטת הפתיחה של מונדיאל הותיקים ואחר כך יופיע במשחק הראשון, נגד איטליה, ב־4 בינואר.

„החלטתי לחזור כי נדמה לי שהכדורגל כפי שאני מבין אותו, גוסס ויש לעוררו לחיים חדשים".

הטורניר מיועד לבני 34 ומעלה מהמדינות שזכו בגביע העולם, פעמים לפחות – ברזיל, ארגנטינה, אורוגוואי, איטליה וגרמניה. הגביע ייקרא „גביע פלה". יש כוונה לקיים טורניר זה אחת לשנתיים, בכל פעם במדינה אחרת מבין הזוכות.

משחקי העליזים ייקראו אולימפיאדה

עד בית המשפט העליון של ארה"ב הגיעו חברי הארגון לשמירת זכויות ה„עליזים" מסן־פרנציסקו, הדורשים לקרוא לתחרות הספורט הענקית שהם מארגנים בשם אולימפיאדה". ואמנם לאחר דיון ממושך – ניתן ההיתר ו„אולימפיאדת ההומוסכסואלים" קיבלה גושפנקא רשמית.

הצורך בהחלטת בית המשפט, בא כיוון שנקבע כי לוועד האולימפי הבין לאומי ולוועד האמריקני, שליטה על השם „אולימפיאדה" או „משחקים אולימפיים" בתוקף היותו „סמל מסחרי"...

הארגון מסן־פרנציסקו ששמו המלא „ארגון האמנים והספורטאים" קיים ב־1982 את „אולימפיאדת העליזים" הראשונה אבל לפני שקיימה שנית, השנה, אולץ למחוק את המלה „אולימפיאדה". המשחקים נערכו בשם אחר. 3500 ספורטאים השתתפו באירוע שנערך באוגוסט.

בהחלטת בית המשפט העליון נאמר בין היתר כי יש תחרויות ספורט רבות בארה"ב שנושאות את השם אולימפיאדה, כמו אולימפיאדת הכבאים, השתיינים, הקשישים, הטבחים, ואפילו אולימפיאדה של חיתולי־תינוקות – ולכן אין סיבה שלא להתיר שימוש במושג הזה גם בידי ה'עליזים"...

מיבדקי־סמים – בהגרלת פיס

מיבדק סמים בהגרלה עיוורת, ייערך זו הפעם הראשונה במהלך אליפות העולם הראשונה באתלטיקה באולם, שתתקיים במארס הקרוב באינדיאנאפוליס, ארה"ב.

נשיא ההתאחדות הבין־לאומית באתלטיקה, השוודי ארנה לונגקוויסט מסר כי השיטה החדשה מיועדת למנוע מאתלטים לנסות וללמוד מראש מי מועמד לבדיקה. המיבדקים יתקיימו ביום התחרות. בינואר תוצב מעבדה לבדיקות סמים, מצויידת במיכשור חדיש, לצרכי האליפות. מיכללת אינדיאנה בארה"ב תופקד על הנושא הזה.

הלהיט החדש: סטפי גראף

לאחר בוריס בקר, פעמיים אלוף ווימבלדון, רק בן 18 וכבר כמעט מיליונר בטניס – יש למערב גרמניה אהובת־קהל חדשה: סטפי גראף, אף היא בת 18, עדיין תלמידת תיכון (מתי היא לומדת? – זו כבר שאלה גדולה). בשבוע שעבר היא הרביצה חיוך רחב כפי שלא נראה על פניה זמן רב בעת שזכתה בטורניר הטניס של בריטון, בנצחה בגמר את השוודית קאתרינה לינקוויסט, בת 23, תוך שעה אחת בלבד. בעבר נוצחה סטפי הנאה פעמיים בידי השוודית. מול הצלמים התייצבה סטפי גראף בפוזה זאת – הציגה את הפרס בו זכתה כשעל כתפיה זר פרחים, נודפי ריח משכר למרחוק... (תצלום א.פ.)

לראשונה בתולדות הטניס הישראלי, הופיעו כאן טניסאיות מהונגריה: ריטה קובאצ'ק (22) מספר 2 בארצה (משמאל), וסוזאנה טור (13) שהופיעו כאן השבוע בסבב „ואנסר פיליפס" על סך פרסים של 20 אלף דולר. טיפל בהבאתן, מזכ"ל איגוד הטניס צבי מאיר. האיגוד אף סייע לאורחות במימון חלקי של הוצאות הטיסה שלהן לישראל. (צילם: הנס אנגלסמן)

טובי פולק

דוביד: ההבדל הוא שהיום שוייצר מאמן את הפועל

רבה מאוהדי הכדורגל שהיו בנתניה בשבת האחרונה, במשחק בו ניצחה מכבי נתניה את האלופה, הפועל ת"א 3–1, התקשו להתעלם מנוכחותו הקולנית של מאמן התל־אביבים, דוד שוייצר. מיתרי קולו עבדו שעות נוספות. היו גם שחששו לבריאותו של הטייקון הוותיק הזה. "למה הוא עושה את זה לעצמו" היה מי ששאל. זה בטח לא מוסיף לו בריאות. רגע לא ישב במנוחה. צעק, זעק, דירבן, קילל, מה לא. ואמנם, אין הרבה נחת למאמן קבוצה אלופה שמוצא את קבוצתו אחרי שישה מחזורים עמוק מתחת לקו האדום, ללא ניצחון, ועם ארבע נקודות ליגה בלבד (מ־18 אפשריות).

– דוביד שוייצר; יום אחרי שבת כל כך עגומה, איך הבריאות?

אתה בטח לא חושב לשמוע ממני שאני מרגיש טוב, ושהכל בסדר. המצב של הקבוצה היום לא טוב, וזה לא סוד. אבל נמאס לי להסביר למה ומדוע כל זה קרה, כי כל מה שאני אומר, מיד קוראים לזה תירוצים. אז אני מעדיף להמשיך לעבוד קשה, ובשקט. התשובה תבוא על המגרש, ורק שם.

– לפני שתי עונות היה מאמן נהפועל תל־אביב, מוטל'ה שפיגלר שמו, שהיה במצב לא פחות טוב משלך, וזרקו אותו הביתה במחזור ה־8. יש לך סיבה לחשוש לעורף?

אותי לא יזרקו. אגיד לך דבר פשוט: ההבדל בין מצבי ומצב הקבוצה היום, למה שהיה אז – הוא רק בזה שאני (!) הוא המאמן היום. זה הכל. זה צריך לתת לך את התשובה. המצב היום קשה, אבל יש לי הרבה סיבות טובות להאמין שהוא ישתפר.

– ישתפר, משמעותו שלהפועל ת"א עוד יש סיכוי לקחת העונה אליפות?

כבר אמרתי העונה שלשאלה הזאת אתייחס במחזור ה־15. אז אהיה הרבה יותר חכם. גם אם כן אליפות, וגם אם לא.

– ואולי, בדיעבד, מצבך היה עדיף אם היית מסיים את עבודתך בקבוצה בשיא ההצלחה, אחרי עונת האליפות האחרונה? בשביל מה לך כל עוגמת הנפש הנוכחית?

באתי להפועל תל־אביב ל־3 עונות, וכך אני עובד. קיבלתי קבוצה מפורקת, ועשיתי ממנה אלופה אחרי שנה. כשאגמור את הקדנציה הנוכחית בקבוצה – אחזירה שלמה ובריאה.

– אז האוהדים המושבעים יכולים להפסיק לדאוג?

הם לא דואגים. הם יודעים שאני כאן. ■

שוייצר (מימין), עם מוטל'ה: כל ההבדל הוא שאותי לא זורקים

אודי רוצה לראות את אורי אלוף

שוב הגיעה עת לשאלה הזהה אודות סיכוייה האינסופיים של בית"ר ירושלים במירוץ האליפות. בשנים האחרונות, במחזוריות קבועה, צצה ועולה שוב ושוב אותה שאלה: בית"ר ירושלים תהיה או לא תהיה אלופה. כל־כך הרבה פעמים על הסף, רק סגנות, שזה כואב. יותר מזה: שאורי מלמיליאן יסיים את הקאריירה בלי תואר אליפות אחד לרפואה – הלב ממאן להשלים.

– אודי רובוביץ', היית שנים רבות הקפטן והסמל הבלתי מעורער של בית"ר, בלי אליפות. יש צ'אנס השנה?

אני כבר פוחד להתנבא. בכל שנה השאלה חוזרת על עצמה, בעיקר כשבית"ר בצמרת. היא כבר הובילה בפער של 7 נקודות (אם אני זוכר נכון), ולא ידעה לרוץ עד הסוף. אז מה נגיד היום, כשאנחנו בסך הכל במחזור ה־6?

– ואולי דווקא בגלל כל אותן השנים בהן היתה בית"ר על הסף, במצב של כמעט, אולי בגלל זה השאלה הזאת צריכה לבוא מוקדם, כבר היום?

קשה לומר. לכל קבוצה, וזה כמעט חוק, יש ירידה חדה בכושר בשלב כלשהו של העונה. אם שחקני בית"ר הנוכחית יידעו ללמוד את הלקחים של נפילות הכושר בשנים האחרונות – אז יש צ'אנס.

– מגיע לבית"ר ירושלים לקחת אליפות אחרי כל כך הרבה שנים?

למי שיודע לקחת אליפות – מגיע לו. אבל יותר מזה: אם יש מישהו בארץ שמגיעה לו אליפות יותר מאחרים, זה אורי מלמיליאן. כואב לי לחשוב שאורי יגמור לשחק כדורגל בלי התואר הזה. פשוט כואב.

– שני משברים גדולים העסיקו אותנו הקיץ; פרשת זאהי ופרשת אורי. על חיפה עדיין רואים את הטראומה, ואילו בבית"ר – נדמה שהם פורחים, כאילו לא היו דברים מעולם...

קודם כל, יש הבדל עצום בין התרומה של אורי לבית"ר, לבין מה שעושה ארמלי בחיפה. כשאורי לא טוב – זה מתבטא בחריפות במשחק הקבוצה. ארמלי, גם כאשר לא היה במיטבו – יש בחיפה עוד כמה שהחזיקו את הקבוצה מעל לפני המים. בבית"ר זה לא עובד כך. או אורי – או לא כלום. אם סגרו עם אורי חוזה – הוא נותן הכל. ככה זה אצלו. בסך הכל, כולם רוצים שקט.

– מה היית אתה פוסק בויכוח האחרון על "בן ימק"א, לא בלומפילד" וכו'?

הכדורגל היום הוא מאוד מקצועי. זה פשע לשחק בימק"א כדורגל של שנות ה־80. אגב, גם בזמני היו לנו הישגים יפים בחוץ, בעיקר בבלומפילד. אבל אז זה היה בגלל עונשי רדיוס... ■

ריאלי רובוביץ': אולי העונה יש צ'אנס. אולי

אבי מלר

ממטרה על הגג

נסים בכר, כך אני מאמין, הוא כיום המאמן המאושר ביותר בליגה הלאומית, וזאת ללא כל קשר למצבה של קבוצתו, הפועל כפר־סבא, בטבלה.

הקביעה הזו לגבי בכר איננה ענין של חוש או ניחוש. ראיתי את האושר בעיניו במו עיני. חזיתי בתענוג ובסיפוק שיש לו מעבודתו, וקלטתי את התחושה הנפלאה המהלכת עמו לכל מקום: שהוא זכה בזכות גדולה ונדירה, הנופלת בחיקו של מאמן ישראלי אחת לשנות דור.

כאשר הסכים בכר ליטול את שרביט האימון בכפר־סבא לפני כשנה ומחצה, הוא עשה זאת למרות צבא של יועצים ודורשי טובה למיניהם, שדחקו בו לזנוח את הרעיון המשוגע משהו. גם אחרי שהחליט בכר את אשר החליט המשיכו להדהד ברקע קולות דואגים שפיקפקו בצעדו, ותהו כיצד תסתיים הכנסת ראשו הבריא למיטה החולה.

כפר־סבא הרי היתה אז המועמדת הבטוחה, של אנשי מקצוע ופרשנים כאחד, להדרדרות מהירה במדרגות הכדורגל הישראלי. אריה חביב, שלמה קירט, ישראל פוגל, עמוס ברטר ורוני צמח עזבו והותירו שלד צעיר יותר ומנוסה פחות. יתרה מזאת: בכדי לבנא ולאמן קבוצה המשתמשת במתקן – מגרש הקופסה או האורווה בכפר־סבא – המתאים לימי הביניים, ולנסות להגיע שם לתוצאות חיוביות, צריך ממילא להיות בעל מנטליות של מתאבד.

אבל נסים בכר הרים את הכפפה. היום הוא מודה שחששות רבים אכן ניקרו בליבו כשעשה את הצעד, ושהוא אכן התייחס להחלטתו כאל הימור. "הקבוצה הטרידה אותי פחות מהמגרש. האמנתי בבחורים, אבל לא האמנתי שיזוז משהו בקשר לאיצטדיון החדש. התכניות שכבו והתעכבו, והיה עדיף להשלים עם מה שיש מאשר לשגות באשליות".

לכן אולי רחב כיום החיוך על פניו של בכר שבעתיים. הוא זורח מנחת כאשר אנו יושבים במשרדו הקטן אך מרווח שבאיצטדיון החדש, ועל כוס קפה משוחחים על הפועל כפר־סבא נטו: הנהלה, שחקנים, מאמן, מועדון, מגרש. כשבכר לוקח אותי לסיור מודרך באתרים הפחות חשופים בפני הציבור באיצטדיון המפואר, אפשר להבחין בניצוץ בעיניו ולהידבק ממנו מיד: חדר הלבשה עם כל האביזרים החדישים ביותר, מקלחות מודרניות, בריכת ג'אקוזי שאו־טו־טו תשצוף תקצוף כדורגלנים מיוזעים של אחרי משחק, מועדון ומרפסת אח"מ המושלמת בימים אלו, וכאשר תיפתח תעניק למבקר בה את נקודת ההשקפה והצפיה המקסימה ביותר על משחק כדורגל (פלוס נוף סביבתי מרנין) בישראל. נסים גם מצביע על שני מזגני האוויר המעולים שהותקנו בחדרי ההלבשה ומחייך כאשר הוא נזכר: "במגרש הקודם היינו מעלים בקיץ ממטרה אל גג חדר ההלבשה ומתיזים מים כדי לצנן את הקירות...".

כשמוסיפים לכל אלו, בעזרת סיפוריו התוססים של בכר – מארח למופת – את הניהול השקט והבטוח בכפר־סבא, את הכדורגלנים שאיכפת להם עד כדי כך ששנתם של רבים מהם נדדה מהתרגשות בשבוע שקדם לפתיחת האיצטדיון, ואת מגרש האימונים – גם־כן נוסח אירופה – אין זה פלא שפגישה עם נסים בכר מותירה את הרושם שהאיש מתעורר כיום בוקר־בוקר ומודה לגורל הטוב שהוליך אותו בדרך אל־הכפר. ■

כפר־סבאי בכר. ראיתי מאמן מאושר

צדיק בסדום

בואו נתפוס מושב נוח ביציע המרכזי באיצטדיון החדש, ונישאר בכפר־סבא כדי לספר לכם על משהו שונה בתכלית.

עיתונות הספורט בישראל איננה סובלת משם טוב מדי. אדרבא, החרפת הפגיעה בתדמיתם של כלי התקשורת בארץ בכלל ("רעל"), לא פסחה גם על עמודי ופינות הספורט שספגו במשך השנים קיתונות של רותחין – לפעמים בצדק לפעמים לא.

לכן אני חושב שהמקרה שלפנינו שווה דיוות. הוא מוכיח לכל המלעיזים והספקנים כי עדיין יש איים של תקווה. יש חלוצים בראש המחנה היכולים לשמש דוגמה מאין־כמוה.

לא אנקוב בשמם של העיתון והכתב המעורבים, כדי שלא תשמענה טענות של נסיון חתירה מסחרית תחת מתחרים למקצוע. אבל הסיפור הפשוט הוא כדלקמן: כתב העיתון בשרון התבקש להגיש רשימה מקיפה הסוקרת את יתרונותיו וחסרונותיו של האיצטד החדש בכפ"ס. העתונאי עשה מלאכתו נאמנה, וכתב מאמר ממצה וחיובי, אך כאשר קם למחרת בבוקר חשכו עיניו: הקשר בין מה שדיווח למה שהופיע בעיתון היה מקרי בהחלט. בדרך מהכתב לדפוס עברה הרשימה דרך שולחן העריכה, החליפה צבעים וקיבלה גוון של נקמה ועשיית חשבונות עם מישהו בכפר־סבא. אחרת אי־אפשר להבין איך הופיעו ברשימה קביעות והאשמות שווא ואיך קרא מישהו – בכותרת הכתבה (!!) – לאיצטדיון החדש "אורווה".

כשהתעשת כתבנו מן ההלם הוא עשה מעשה: הלך בו ברגע והגיש את התפטרותו מן העיתון. לא רצה לשמוע הסברים, לא המתין להבהרות. חד וחלק: החזיר את תעודת העיתונאי שלו למערכת. הצדיק הזה בסדום, למרות שהתגלה רק בגלל החטא של מעבידיו, הוא סמל שלא הכל רקוב בממלכה השביעית הספורטיווית. בשבוע שעבר חיפשתי אותו בתא העיתונות בכפר־סבא כדי ללחוץ את ידו. ■

עמדת המתנה

החזר חוב: בגליון הקודם סיפרתי על מעלליו של מרק פאלקו, החלוץ המסורבל שלא האמנתי בכוחו בטוטנהאם, כאשר עבר לקבוצה הקרובה לליבי, ווטפורד. הזכרתי שאני ממתין להתפתחויות בהקשר דומה בכדורגל שלנו. ובכן, אני עדיין ממתין.

המדובר בעודד מכנס ומיקי בן־שטרית. עקבתי בהתמדה אחר משחקם של השניים בשלהי העונה החולפת, ונעשיתי קטן־אמונה ביכולתם. עודד נטע בי את ההרגשה כי המאמץ על כר הדשא הוא כבר ממנו והלאה. כך הוא נראה במדי מכבי פ"ת: עייף, אדיש, קהה. כנ"ל לגבי בן־שטרית אשתקד. אולי לא כל־כך מותש, אבל אחד שאיבד את החיות שלו במשחק, החדות ברחבה והמחץ.

הופתעתי מאוד כאשר מכבי ת"א הימרה על עודד והפועל ת"א על מיקי. אבל מי אני שאחלוק על שיפוטם של שוייצר ושנהר. לכן המתנתי בציפיה לראות כיצד מכנס ובן־שטרית מבקיעים בצרורות ומוכיחים לי כי אכן טעיתי באבחנה. הוא שאמרתי: אני עדיין מחכה. ■

על הכוונת

כתב: ארז קופמן ● צילם: צביקה ישראלי

הביטחון והנסיון של ה„קשיש"

היום, כשכפר־סבא בצמרת, וכולם מדברים על הקבוצה הצעירה והדינאמית שהכין נסים בכר כדי לשטוף את הליגה – מזכירים את נח אינשטיין, מגינת השמאלי, כאחד מעמודי התווך של הבניין הזה. אבל שלא כמו מרבית חבריו הצעירים, הוא כבר קשיש אמיתי. על גיל ה־34 הוא כבר עבר לפני כשבועיים, וכושרו ממשיך להדהים את חבריו השחקנים. הצעירים של בכר זקוקים לנסיון שלו, לידע שלו ולמנהיגות והתגינות שהוא נוסך בהם. והוא, בצינעה, ממשיך וממשיך ואפילו לא מדבר על פרישה. בשבת הצטיין, כרגיל אצלו, מול הפועל פ"ת שניצח את כפ"ס 1-0.

תיקול

הוא לא חזק, אבל יודע לתקל היטב. הנסיון העצום שלו, שכל־כך חשוב לשחקן הגנה, מציבו תמיד בתנוחה הנכונה כלפי התוקף. מתקל רק ברגלו השמאלית, ויש לו תבלום זקי של גלישה על ירך ימין, ונעילת הכדור בכף רגלו השמאלית כשהתוקף ממשיך לרוץ קדימה. חילוץ הכדור שלו בעמידה אינו פראי, הוא עדין ומקפיד למסור מיד לאחר הבלימה, כי אינו אוהב שטחים צפופים. הבעייה שלו – בלימת יריב מהיר תוך כדי ריצה כשגופו סמוך ליריב. לפעמים הוא מפשל במצב כזה. הפתרון היחידי שלו אז הוא הסטת הכדור לחוץ תוך כדי זריקת הרגל קדימה. אם יפספס את הכדור, יודע נח, יהיה היריב כבר הרבה מלפניו, אבל אינשטיין לא יבצע את הפתרון האחר, הפאול הקטן שלא יתן לו כרטיס צהוב. פה מוצב עבורו תמרור עצור.

משחק ראש

בהגנה הוא נהנה שמהעובדה שלא מגביהים לשחקנים באגפו (פ"ת). הוא פשוט מעדיף שלא לנגוח. אם בכל זאת – עושה זאת בגמלונות וכבדות ניכרים. אין לו ניתור טוב במיוחד, אפשר היה לראות זאת כשהפסיד כמה מאבקי גובה בקישור, וחזן נראה לידו כמו אולסי פרי). אבל בהגנה הוא יציב כמו סלע, ולא יתן לשום כדור גובה לשטות בו. אז מנצל את נסיונו לעמוד במקום הנכון, ולא להכנס למגע גופני כשיבוא וינגח בכדור. המקום והעיתוי שלו גרמו לו לחלץ 6 פעמים כדורי גובה משחקנים גבוהים ממנו, וללא כל תיקול ביניהם.

מה עשה איינשטיין בשבת נגד הפועל פתח־תקווה?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
נגיעות לשער	0	0
מסירות מדויקות	16	29
מסירות לא מדויקות	4	9
איבודי כדור	1	2
תיקולים מוצלחים	3	2
תיקולים לא מוצלחים	0	1
נגיחות לשער	0	0
נגיחות מאחור	1	5
עבר עבירות	0	0
ספג עבירות	0	0
ציון		6

טכניקה ויכולת סיום

כפ"ס מבססת את מירב התקפותיה על אגפו. נח, יודעים שם, הינו בינוני למדי בכידרור ובאחד על אחד נייח. לכן מוקרב קיצוני למשיכת המגן הימני למרכז (רביבו משך בשבת את קוזשווילי) כדי לפתוח האגף לפני איינשטיין. נח אינו רץ סתם, כי כך ימשוך תשומת לב ויסגר, והרי המסירה בארץ אינו מיידית. לכן נעמד בקו ישר עם הקשר הימני של היריב, ואפילו לא מסמן בידו. רק יראה חברו האוחז בכדור מציץ לכיוונו – ירוץ קדימה לקבלו. ואז, כשהוא דיק, יסובב כדור בשמאלו בקשת גבוהה לתוך הרחבה (פה נכנס יאני לתמונה). מגביה היטב תוך ריצה. כשנסגר יש לו שתי אופציות: הסטה לרגל ימין ותיתוך למרכז, ואז הוא נחלש (הימין), או למסור מיד. נח מעדיף בד"כ את האפשרות השניה. כדורי המסירה הקצרים שלו מסובבים ושטוחים. למרחק בינוני הוא מושך קצת לגובה, ואם יריב מפריע אז בהקפצה קשתית מעליו. עצירת הכדור שלו טובה ונעשית רק ברגל שמאל. יש לו ראיית עין טובה, אבל חוסר דיוק במסירות עומק, שלא נעשית באגף שמאל. השקט הנפשי והנסיון שלו גרמו לו לקחת מנהיגות, ולהיות קשר קדמי המחלק ריבאונדים מהרחבה לשני הצדדים בסיום המשחק כששאר חבריו הלחוצים איבדו את הצפון. גם בהתקפות המתפרצות של פ"ת הוא היחידי שידע היכן לעמוד כדי לעצרם. בעייתו העיקרית שמעולם לא נפתחה – אינו מסוגל לאיים על השער.

מהירות

יודע כיצד לנצח את האוייב הקשה ביותר הניצב בפני כדורגלן: הגיל. למרות שהוא נע על שטחים מוגדרים ומוגבלים, הוא עושה זאת בשטף קולח וקבוע. מקפיד לשמור על גופו ועל כושרו הטוב, וזה מאפשר לו תנועה בלתי פוסקת באגפו השמאלי קדימה (עד 30 מטר מהשער לפחות) ואחורה בכל התקפה. רבים מהמגינים השמאליים התוקפים לא עושים זאת בתדירות כזאת, אבל הטאקטיקה של כפ"ס מחייבת שיעלה בכל התקפה. אמת, לפעמים יוצר חורים מאחור, וקשה לו לסגרם, אבל אז הוא נותן ספרינט עם כל חלב ומצליח לסגור בד"כ את הפירצה. אם לא – עוזר לו גדעון סימון. בסיום המשחק בשבת הצליח לבלום 3 פעמים התקפות מתפרצות של ניר לוין באגפו. ואז, כשכל כפ"ס נפלה מהרגליים, ידעתי שניצח את גילו.

פסק־דין

אם יש לכפר־סבא שחקן שאתה יודע שיהיה למעלה מבינוני (ואצלנו זה משהו) בכל משחק – אז זהו נח איינשטיין. אין אצלו אפס, הוא יתן את שלו כל שבת. ירוץ על הקו השמאלי ויתרום מנסיונו העצום להגנה וגם להתקפות שיעברו באגפו. כושר גופני מעולה, במיוחד לאור גילו, השקעתו במגרש והגזמתו הפכוהו כבר לסימלה של הקבוצה. כזה שלא יודעים שם מה יקרה כשהזקן הזה יחליט לאכסן את נעליו המרופטות.

כדורגל כסם־חיים

אורי קרני, מזכיר הפועל פ"ת, טיפוס קצת־אחר של „עסקן" ■ נולד עם זה ■ היה כדורגלן, עסק זמן קצר באימון ■ בהתאחדות לא „מתים" עליו, אבל הזיז שם כמה דברים

אלי קמיר

„עסקן כדורגל". בדרך כלל יש לשתי המלים הללו קונוטציה שלילית: הרבה רוח, הרבה חו"ל, הרבה דיבורים – מעט עבודה. יש אנשים שהמושג „עסקן כדורגל" עושה להם „תאראה". לאחרים זה מזכיר מזוודות, קונגרסים, ישיבות.

אורי קרני, „עסקן כדורגל" – ואולי הוותיק שבהם – אבל גם השונה מהם. האיש שהמילה „עסקן" כאילו נולדה איתו, אבל איפה־שהוא בדרך נשארה בחבלי הלידה. עוד כשחקן היה כבר עסקן. לא באיגוד השחקנים – בפתח־תקווה, שם גם החל את הקריירה שלו.

אורי קרני: גם אשתי התרגלה... (צילם: עדי אבישי)

נולד ב־1927. בן 11 כבר לבש את מדי הפועל פ"ת. גר במושב גת־רימון. „ההורים היו בתנועת העבודה ואני הייתי בנוער העובד, כך שרק טבעי היה שאלך להפועל". שיחק עד גיל 31. היתה לו אפילו תקופה קצרה עם סטלמך. ב־58' תלה את הנעליים. שמונה שנים קודם לכן כבר הסתובב עם תיק של עסקנים. היה מזכיר הפועל פ"ת, כמו היום.

ג'וב: מזכיר

„אז, לא דרשו מהשחקנים להתמסר רק לכדורגל. האגודות היו מוצאות עבודה. לאחד מצאו בתנובה, לאחר במפעל ולי סידרו ג'וב: מזכיר האגודה. מאז זה נדבק".

לא רצה להיות מאמן. לא עניין אותו. היתה אמנם תקופה קצרה של הדרכה, בקבוצת הנוער, אך זה לא היה משהו רציני. תפקיד המזכיר התאים לו יותר. „לא רציתי לעבור מאגודה לאגודה. מאמן מחליף כל שנתיים מקום עבודה. אני ראיתי את עצמי נשאר שנים רבות בהפועל פ"ת".

מבין בכדורגל. הוא לא אומר את זאת – אומרים אלו שמכירים אותו. יצא לו שם של אחד שמתערב בתחום המקצועי, והוא לא אוהב את זה. „אני לא רוצה לחלק לעצמי ציונים, אבל אני אחד העסקנים שיודעים כדורגל. אומרים שאני מתערב, אבל דבר כזה לא קרה אף פעם".

מקצועיות, לא רכילות

לא מתים עליו בהתאחדות. למען האמת זה די הדדי. הוא לא אמר שום מילה שלילית על מישהו שם, ואם כבר נפלטה מילה אחת, מיד ביקש להוציאה מהפרוטוקול. מבין שזה לא הזמן, אולי בעצם יודע את כללי המשחק. „אני מעדיף לדבר על דברים מקצועיים, לא רכילות", ניסה למשוך לכיוון שלו. „נכון, אני ידוע שיש כל מיני אנשים שלא אוהבים אותי, אבל זה בגלל שאני לא תמיד הולך בתלם. אני מסתכל עניינית ולא אישית. לפעמים פרספקטיבה כזאת מסבכת את החיים".

לא עושה רושם שרע לו בחיים. שום חליפה רצינית עוד לא נתפרה עבורו בידי חייט ההתאחדות וזה לא מפריע לו, לדבריו. „אני מחפש את העשייה בשטח ולא את העבודה מאחורי השולחן. אני לא מאמין בזה".

העובדות מספרות שמגיע לו קרדיט. לא מעט דברים מקצועיים – על פי הגדרתו – נתקבלו לבסוף. „אני נלחם רק על דברים שלדעתי יכולים לקדם את הכדורגל. כל מיני שטויות של כמה נקודות לניצחון, או דברים מעין אלה, לא מעניינים אותי".

הרעיון של גביע ליליאן הוא רעיון שלו. זה הדין גם לגבי הגרלה בין כל שלב בגביע והקמת נבחרת העתודה. השם „נבחרת עתודה" מדליק לו את העיניים. נבחרת צעירה הוא קורא לה. „הנבחרת הזאת היא אחד הדברים הטובים שקרו לכדורגל שלנו. חבל מאד שהפסיקו את פעילותה. זה רק סיפורים שאין לה תעסוקה. יש נבחרות כאלה כמעט בכל המדינות הנאורות ואפשר ליזום משחקים. כל הטיעונים שהעלו כדי להפסיק את פעילותה הם לא רציניים. מה זה להפסיק כדורגל?! הכדורגל קיים תמיד. רק אצלנו יש לו בעיות־קיום".

עבודה בשטח

אורי מעריף את העבודה בהפועל פ"ת. ארבע שנים היה מזכיר הפועל רמתגן, אבל חזר לעירו, ל„מלבס". „שם יותר קל להעביר דברים". אפשר לומר שבשביל מינוי מאמן, אין צורך בוועדה של חמישה. כפ"ת אפשר לומר שלדור הצעיר צריך להקנות הרגלי־אימון אחרים. בהפועל פ"ת יש עבודה בשטח. אין הרבה מלחמת כוחות.

לאורי קרני יש הרבה מה להוסיף. הוא משתדל לא לעשות את זה. גם בשביל כמה משפטים שהוא כבר אומר יש צורך לדבר איתו 17 פעם. כדורגל בשבילו זה הרבה, בעצם אולי הכל. „כדורגל זה סם החיים בשבילי. אני חי את זה מגיל 10 ובשום אופן לא רואה את עצמי ללא כדורגל. לפעמים, אני נזכר בכדורגל גם באמצע הלילה. ברור שאשתי לא מאוהבת במצב הזה – אבל היא התרגלה. כך גם קיבלה אותי, עוד לפני החתונה". ■

משרתם של הרבה אדונים

שחקנים באו והלכו; יושבי־ראש מונו ופוטרו; מאמנים התחלפו – ובבית"ר ירושלים, כבר 17 שנה – איש אחד דואג לרכב, ציוד, רופא ומה לא. אברהם לוי, המנהל הכמעט נצחי ■ לוי, איש מקובל, בורח מעימותים, משתדל לשמור על ידיים נקיות: אמן הפשרה ■ מנהל קבוצת כדורגל במשרה מלאה. דיוקן

יוסי לוי

חבורה של אוהדי כדורגל סמוקי לחיים, פרועי־בלורית ועיניהם רושפות ניתלו על הגדר החוצצת בין היציע למגרש. מיתרי הקול שלהם נמתחו למכסימום האפשרי. תוכן המלים היה מתחת למינימום שמאפשר נייר העיתון. לא בשביל משחק כזה הם עשו את כל הדרך מירושלים לבלומפילד. בית"ר עמדה לסיים את משחק הבית השלישי ברציפות ללא ניצחון. הקללות כוונו בעיקר ליו"ר בית"ר ירושלים, עו"ד בר־און. המאמן דרור קשטן התרחק מהגדר, אך מצא עצמו מתקרב לבר־און וגם הוא לא „יצא נקי” מהעניין. בין בר־און לקשטן היה מנהל הקבוצה, אברהם לוי, אותו משום מה לא „ברכו” האוהדים.

לוי, 17 שנה בקבוצה, יכול בהחלט להקרא הכורג של בית"ר. כשהיה מנהל מחלקת הנוער שיחק בקבוצת הילדים ילד אחד בשם אורי מלמיליאן. בעוד שלוש או ארבע שנים כשיתלה מלמיליאן את נעליו, קרוב לוודאי שלוי יהיה זה שיארגן את משחק הפרידה למאסטרו. משחק הפרידה של לוי מבית"ר, הוא מן הסתם, צרוף מלים חסר משמעות. המשברים והמאבקים הפנימיים בסניף תנועת החרות בירושלים גרמו לזעזועים וחילופים בהנהלת הקבוצה. אלה עברו ליד לוי כרוח ערב קלילה. יושבי־ראש וחברי הנהלה הוחלפו בתקופתו. אלה שאבו את עיקר כוחם מלמעלה מראשי סניף תנועת החירות. כשניצח יהושע מצא הוא הביא איתו את אנשיו לבית"ר. כשנוצח, עזבו אנשיו את המגרש לטובת אנשי רובי ריבלין. מי שנשאר במגרש תמיד הוא לוי.

אם שחקן הכניס מישהי להריון, למי יספר?

את כוחו הוא שואב דווקא מלמטה, מתחתית הפירמידה מהשחקנים ומהרחוב. הוא נחשב לאיש עממי ופשוט, מקובל על האוהדים הרואים בו אחד מהם. התלות של השחקנים במנהל נוצרה על ידו במתכוון ומהווה מקור כוח. הוא מייעץ לשחקנים בעניינים כספיים, בבעיות אישיות, פותר סכסוכים משפחתיים, מרבה לבקר את השחקנים בביתם, והם בביתו. לא שומר דיסטאנס. „אם שחקן קיבל מחלת מין, למי הוא יפנה? לאברהם. אם שחקן צריך לבנות ויש לו בעיה למי הוא יפנה? לאברהם. אם שחקן הכניס מישהי להריון למי הוא יספר, להוריס? למאמן? ליו"ר? לא. לאברהם” – אומר לוי בסיפוק. „אני צריך לפטור בעיות ולדאוג שהראש שלהם יהיה נקי למשחק. אם היחס שלי לשחקן והטיפול בבעיותיו יביאו לבית"ר לא גול אלא קרן, אז אני אעשה את הכל בשבילו”.

סדר היום שלו מסתובב סביב בית"ר, את העבודה באוניברסיטה, כמזכיר הפאקולטה, עזב לפני שנה ויצא לפנסיה מוקדמת. היום הוא מתעורר כ־8: „עד 9.30 אני מספיק להרים כמה טלפונים להתאחדות לכדורגל, לרופאים, לשחקנים. ב־10 אני מגיע למרכז העיר, ונפגש עם שחקנים שיש להם בעיות. ארוחת צהריים אני אוכל תמיד עם אחד השחקנים או המאמן. בסביבות 2 אני מגיע למגרש האימונים בבית וגן. אני תמיד מגיע ראשון ועוזב אחרון. ב־7.50 בערב אני חוזר הביתה ואז שוב מתחיל עם הטלפונים. קרה שקבלתי גם טלפונים ב־2 לפנות בוקר, אבל אף פעם לא התלוננתי. יש לי סיפוק מזה. אשתי ודאי סובלת, אבל אין לה ברירה. היא יודעת שאני מכור לבית"ר. זה יותר משתיה ומעישון. אגב, הכל נעשה ללא תמורה ובהתנדבות. יש לי מזל שגם המשפחה קשורה לקבוצה. שני הילדים (סוני ושמוליק) משחקים בקבוצת הנערים, ואשתי שושי נוסעת לכל משחק. עשיתי טעות שלא פיתחתי דברים אחרים בחיים, חוץ מבית"ר. לא תחביבים, כלום. בסרט הייתי בפעם האחרונה לפני שנה. חברים אמרו לי 'אברם, אם את הזמן שאתה מקדיש לבית"ר תקדיש לעסקים, תהפוך למיליונר', אבל אין לי אפילו רכב. אם היה לי, חצי משכורת היתה הולכת על האחזקה שלו.”

אז מי בשער: סורינוב או מזרחי?

במשך השנים צבר לוי אוהדים ומתנגדים, אך יותר מכל – צבר חוויות וקוריוזים. ב־1975 השתרכה בית"ר בתחתית. בנוסף למישל פורטל שאימן את הקבוצה הובא מאמן, ישראל חליבנר. לבית"ר היו אם כך שני מאמנים. פורטל היה אומר לשחקן עשה כך, וחליבנר בדיוק להיפך. המצב נמשך עד לגמר הגביע נגד הפועל כפר־סבא. לפני המשחק החליט חליבנר שיוז'י סורינוב יעמוד בשער, ואילו פורטל החליט שמזרחי יעמוד. בסוף ניצח חליבנר. סורינוב עמד, אך בית"ר נוצחה 1–3. פורטל נעלב ועזב. במחזור האחרון, לאחר הגמר, אירחה בית"ר את הפועל ת"א בימק"א. חליבנר הרכיב את מזרחי, אך גם זה לא עזר. בית"ר נוצחה 1–2 ולא ירדה ליגה, רק מכיוון שבאותה עונה החליטה ועדת הספורט של הכנסת להקפיא את העליות והירידות.

מסור לעניין לוי: „אם שחקן מקבל מחלת מין, למי יפנה? – לאברהם...

„לא רוצה להיות חבר־כנסת, לא יושב־ראש...

„אומרים שהשחקנים הם זונות, הם שוכחים מהר את כולם...”

צילומים: עודד מילשטיין ויצחק אלהרר, סקופ 80

שנה לאחר מכן, ב־76', קיימה בית"ר משחק ידידות בשוודיה. לוי נזכר: „במהלך המשחק פסק השופט כדור עונשין לשוודים, וסימן בידו „שתי מכות”. היו"ר דאז, אילן רומן, שאל אותי – מה זה? עניתי לו „שתי מכות”. השוודים בעטו את הכדור, הגנת בית"ר הרפה והמשחק נמשך. רומן מסתכל אלי בפליאה: „אמרת שתי מכות וכבר שיחקו ארבע” נזכר לוי בחיוך.

ב־1980 החתימה בית"ר את אהוד בן־טור כים: „רשמנו אותו בהתאחדות. בחוץ חיכו אוהדי בני־יהודה. כשיצאנו, שמר היו"ר עמוס אהרוני את טופס ההרשמה של בן־טור בגרב, כדי שאוהדי בני־יהודה לא יחטפו אותו. האוהדים אמנם לא חטפו את הטופס, אולם אהרוני לא עמד בלחץ שהפעילה שכונת התקווה, ואחרי שלושה ימים בבית"ר חזר בן־טור לשכונה.

– שבע עשרה שנה אתה בתפקיד, איך אתה מסביר את זה?

אני מנהל טוב ומסור, שמשקיע את הנשמה. מכבי ת"א ומכבי חיפה הציעו לי לנהל אותן, אבל אני יכול להיות טוב רק בבית"ר. זה לא כמו מאמן שזה המקצוע שלו. מנהל עושה הכל מאהבה. זו הסיבה שהחזקתי מעמד. האוהדים יודעים שאני לא איש פוליטי ולא רוצה להיות ח"כ. הקהל שונא שמערבבים פוליטיקה בספורט. זו הסיבה שהם מעריכים אותי. רובי ריבלין קידם אותי, ותמיד נתן לי את כל הגיבוי. גם ח"כ יהושע מצא מהמחנה השני ידע שטובת בית"ר דורשת שאשאר בתפקיד. אלו הסיבות שהחזקתי מעמד.

נראה שישנן סיבות נוספות לכושר ההישרדות המופלא. לוי יודע להתהלך תמיד בין הטיפות מבלי להרטב. בעזרתו פיקחותו ועורמתו נמנע מלהתייצב בעיתות מחלוקת לצד זה או אחר. ידע להבליג. הוא ידוע כאיש פשרות שנמנע מלנקוט עמדה. סיסמתו היא פרגמטיות וגמישות. קשה לומר שהוא איש עקרונות. יעדיף מדיניות של כיבוי שרפות על פני פתרון בעיות לעומקן. משתדל תמיד להיות בסדר עם כולם. הסיפור הבא יכול להעיד על כך יותר מכל. היה זה בתחילת שנות ה־70, לפני משחקה של בית"ר עם מכבי יפו. נחום סטלמך אימן את בית"ר, ואליעזר (לייזי) ריבלין היה היו"ר. ביום שישי בלילה גילה לייזי ששוער הקבוצה יוז'י סורינוב בילה עד שעה מאוחרת. למחרת אמר ריבלין למאמן: „יוז'י לא משחק היום”. סטלמך: „אני המאמן ואני לא שואל אותך”. היתה לי בעיה במי לתמוך, ביו"ר או במאמן” אומר לוי. ריבלין לא נסע ליפו, והודיע לסטלמך: „אתה מפוטר”. בית"ר סיימה את המשחק בתיקו אפס, וסורינוב הצטיין. אך ריבלין לא נרגע, ועמד על דעתו שסטלמך יפוטר. לוי: „אמרתי ללייזי, נלך ליו"ר התנועה, חיים קורפו, והוא יחליט. ביקשתי מקורפו שידחה את הישיבה למחרת וכך היה. למחרת לוי התקרר ועשינו סולחה. מוכרחים למצוא את הפשרות, לפעמים אנשים חמים וצריך לתת לזמן לעשות את שלו”.

אולי אפתח איזו קייטנה...

חוץ מפשרות דואג לוי גם לכל היתר. לכרטיסים כשבת, למורעות, לסידורי הנסיעה, לציוד, לרופא ולמה לא. „חוץ מלהבקיע שערים הוא עושה בבית"ר הכל” אמר עליו פעם יוסי אברהמי, שכבר פרש. לוי, בניגוד לבעלי תפקידים אחרים בהנהלה, מעולם לא ראה בבית"ר מקפצה לחיים הפוליטיים. ב־1979 הציע רובי ריבלין למנותו יו"ר, אך גם לכך סירב. „אני יודע מה מתאים לי ולמה אני מסוגל” אמר לוי. „אני לא מחפש פרסום וכותרות. מי שצריך, יודע מה אני עושה בבית"ר”. לוי ידוע בקשריו הטובים בכדורגל הישראלי עם מאמנים, שחקנים ועסקנים. „אם מנהל ההתאחדות צריך משהו, הוא פונה לאברהם” אמר השבוע רוני בר־און.

– מה יוצא לך מכל זה?

אומרים שהשחקנים הם זונות, ואין ויכוח על זה. הם שוכחים מהר את כולם. אבל אני לא אשכח איך ב־1980, חודשיים אחרי שעזבתי את בית"ר, קיבלתי לראש השנה מאורי מלמיליאן סידור פרחים ענק שלא היה מבייש שרים. זה היה הסיפוק הכי גדול שלי בחיים”. בדיוק באותו רגע עובר לידנו מלמיליאן. „הגיע הזמן שתרדו עליו פעם” אומר מלמיליאן ספק בצחוק, ספק ברצינות.

– מהן השאיפות שלך?

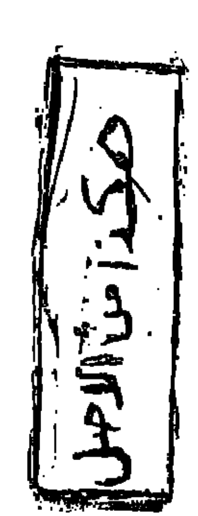
אמרתי לך, אני לא רוצה להיות חבר־כנסת ולא יושב־ראש. אני מחפש להתקדם. כשיגמר הכדורגל נראה מה אעשה. אולי אפתח איזה בית־ספר או קייטנה פרטית שלילדים מהשכונות יהיה לאן ללכת, במקום להסתובב ברחובות. אולי אחזור לתפקידי במחלקת הנוער, שם התחלתי, וזו לא בושת גם לסיים שם. מתי נראה. כל פעם אני אומר שזו השנה האחרונה.

כל האדונים

בתקופת כהונתו התחלפו בבית"ר עשרות שחקנים, 12 מאמנים ותשעה יושבי־ראש. לוי לא אמר את המלה האחרונה, ועוד ידו נטויה. בתואר המאמן הטוב ביותר הוא מכתיר את דוד שוייצר. כיו"ר הטוב ביותר הוא בוחר ברובי ריבלין.

מאמנים: נחום סטלמך, אריה רדלר, נסים בכר, עמנואל שפר, מישל פורטל, יחיאל מור, דוד רוידרוף, אליהו עופר, ישראל חליבנר, שמעון שנהר, דוד שוייצר, ודרור קשטן.

יושבי־ראש: יהושע מצא, רובי ריבלין, לייזי ריבלין, דוד בן־מימון, אילן רומן, יוסי אלבוים, עמוס אהרוני, משה דרש, רוני בר־און.

هكذا من الأصل

NO SUGAR PLEASE

פעמיים שמע מייקל־ריי („שוגר") ריצ'ארדסון, אחד מגדולי ה־N.B.A בכל הזמנים את הי־לא ההחלטי: כשנתפס בפעם השלישית עם שאריות קוקאין בדמו, והושעה לצמיתות מהליגה הטובה בעולם – ולפני כעשרה ימים, כשניסה להשתקם בעזרת ובאמצעות הפועל רמת־גן. הוא שמע אז את ה„לא" המר מפיב"א ◼ זהו הפרק האחרון (נכון לעכשיו) בסיפור חייו הסוער של נער מבריק, שעלה מאשפתות, ונחשב ע"י כל המומחים כאחד הכדורסלנים בעלי היכולת הטבעית הגבוהה ביותר בתולדות המשחק ◼ נסיקות תלולות בצד צלילות חדות. סיפור קשה

אלכס דורון

השבוע בו עשה מייקל ריי („שוגר") ריצ'ארדסון בישראל – מתנדנד בין שעות של „היי" לבין שעות ארוכות של „ראון"; בין תקווה גדולה, שהיתה למעשה חסרת בסיס, לאכזבה קשה ומתמשכת שתוצאותיה לבאות אינן ברורות – היה רק פרק נוסף בסיפור הבלהות הפרטי שלו. עוד פרק ב„סיפור חיים, שיש בו יותר עלילה ודראמה מאשר בכל אחד מן המותחנים של אגאטה כריסטי".

כאשר ניסח זאנדר הולנדר, סופר ועיתונאי אמריקני ובר־סמכא ממדרגה ראשונה ל־נ.ב.א את ההגדרה הקולעת הזאת שקישרה את מייקל־ריי עם אגאטה כריסטי – לא ידע עד היכן תיתפתח העלילה. ב־13 במאי אשתקד הוענק ל„שוגר" פרס „שחקן ה'קאמבק' של השנה". הפרס היווה ציון־דרך מרתיק לכת בקאריירה סוערת, פתלתלה ושופעת תנודות קיצוניות. באוקטובר שעבר, ערב פתיחת העונה הקודמת של ה־נ.ב.א עוד היללוהו בכל אמצעי התקשורת על כך שהצליח „לקום מן ההידרדרות הגדולה שלו, אמרו על מייקל־ריי שהוא „הגארד הטוב ביותר בחוף המזרחי", „התמצית של מה שמוגדר 'אול־ראונד'". נשיא הסלטיקס, ארנולד (רד) אוארבך, טבע את הפנינה: „כאשר נולד, היה כתוב על מצחו של מייקל־ריי 'נ.ב.א. סטאר'". הוא היה חזק, מהיר כסופה, בעל משחק הגנה מצויין, ניתור מרהיב, שהייה ארוכה באויר, תנועה חמקמקה כרחבת הסל, ורפרטואר „מדליק" של תעלולים ופעלולים, שהינו את הקהל והביכו את היריבים. אמרו אז עליו: „בתוך שנה־שנתיים יטביע את חותמו על הליגה". לא שמעו אותו, כאחרים, מתלונן על עומס משחקים, על טיסות ארוכות ומתישות, ברכיים נפוחות, עקבים פגועים, שרירים קרועים, רצועות מתוחות ושעות של כאבים. הוא לא דיבר על עיניים שנעצמות מעייפות מצטברת, ושיש להחזיק אותן פקוחות בכוח, משום שהקהל באולם, ששילם 15-20 דולאר לכרטיס, רעב להצגה טובה ואותו לא מעניין כלום. אז עוד לא ברח לקוקאין ולדומיו כדי לקבל תמריץ, להירגע, לתעתע את החושים, לשכך כאבים. אז נדמה היה שהצליח לברוח מצרותיו הפרטיות: מבית הרוס, ללא אב, כבר מגיל 4; מן הצורך לדאוג לאמו, ארבעה אחים ושלוש אחיות שנדדו בעקבות הקרשים" משיא של הרס עצמי לממוצע מרהים של 20.1 נקודות, 8.2 אסיסטים, 5.6 ריבאונדים ולמלכות חטיפות הכדורים. לא עברו ארבעה חודשים, וב־25 בפברואר 1986 ניסח נציב הלי־גה, דייויד סטרן את ההודעה הדראמטית: „זהו יום עצוב מאוד לספורט, לכדורסל כולו ויום טראגי בחייו של מייקל־ריי, שהקאריירה שלו נהרסה בבת־אחת, באמצעות הקוקאין – לאחר ימים נפלאים של פריחה ותהילה". ואחר כך בא גזר הדין: „מייקל־ריי מהניו־ג'רסי נאטס נפסל בזה לצמיתות לשחק ב־נ.ב.א בהתאם לאמנה נגד הסמים שבין הליגה לאיגוד השחקנים, משנת 1984."

עיניים כבויות, עצובות, חסרות ברק במדים הנוצצים של הנאטס

שתי בדיקות – תוצאה אחת

חמישה ימים קודם לכן נכשל מייקל־ריי במיבדק סמים שנקבע לו, וכעבור 100 שעות מהבדיקה הזאת, אומתה תוצאתה פעם שניה. מאחר שזו היתה ה„התחלקות השלישית" של מייקל־ריי עם הסמים – הופעל אוטומאטית עונש הפסילה לצמיתות והגירוש מהליגה. מהכדורסל נעלם איפוא, לפרק זמן לא ברור, אחד הכשרונות הטבעיים הגדולים ביותר בהיסטוריה של המשחק. הקוקאין חיסל אותו.

ב־1982, עדיין בניו־יורק ניקס ולפני שהחלה גירושי האם מהעיירה לאבוק, טקסאס לשכונת עוני ופשע במזרח דנוור: מחובות, חוסר ביטחון אישי וזעזוע אחר בחייו המשפחתיים.

אז עוד היה „שוגר" – זה הכינוי שהדביקו לו חברותיו באוניברסיטת מונטאנה – ב„ענגים" ומכל הבחינות, אבל סימנים ראשונים של אותות מבשרי רע כבר נראו בשטח: יועצים וסוכנים המשיכו לסובב לו את הראש, כפי שעשו מיד אחר גיוסו לליגה, כמועמד רביעי בדראפט של 1978. הוא חי במידה גדולה של פזרנות, רכש לעצמו מכוניות יקרות והחליפן בקצב סילוני, כמו שאתה ואני מחליפים לבנים. סיפרו אז שהחשיב עצמו כ„מושיע הגדול" של הניקס. ראו בו „מיצרך מבוקש". חיזרו אחריו. היה לו ביד חוזה על־סך מיליון דולר לארבע שנים – אבל כבר אז צבר חובות של 200 אלף דולר. לפתע שקע ברכאון. אשתו הראשונה ואם בנו הראשון, רייצ'ל, אותה נשא בהיותו בן 18, כאשר היה עדיין באוניברסיטה (אבל התרכז בכדורסל ואילו בלימודים היה אפס אחד גדול) – עזבה אותו. אז החלו התנודות החריפות ביכולתו: ערב אחד היה נהדר, ולאחריו – חושך. יום אחד נאסר אחיו על סחר בסמים. מייקל־ריי ניסה לברוח מכל הצרות הללו בעזרת קוקאין. „בהתחלה – סיפר לימים – זה כלום. רק פעם או פעמיים בשבוע בשביל הכייף, רק כדי להרגיש 'היי' לזמן קצר. אבל אחר כך, לאט־לאט, כמו בצעדי צב – מתחילה ההתמכרות".

„נגמלתי" – כעבור שבועיים

כאשר נודע לראשונה כי נטל סמים, הודיעה לו הנהלת הניקס חד־משמעית: „טיפול גמילה מרצון – או שאנחנו מנפנפים אותך מהקבוצה". הוא נענה באי רצון, בילה שבועיים במוסד רפואי מיוחד שכזה, כעבור שבועיים - זמן רב לפני המועד המקובל לסיום הטיפול – יצא והכריז: „נגמלתי", אבל כעבור שישה חודשים נשאר כלי פרוטה. דווח אז כי הספיק „לשרוף" עד המעידה הראשונה כחצי מיליון דולר על קוקאין. במקביל החלה הניקס לצבור סידרה ארוכה של כשלונות רצופים. בחדר ההלבשה האשימו אותו בהפסדים. המאמן הקשוחיובי בראון ניצל פעם אחת איחור שלו לטיסה – לא התחשב כלל בעובדה ששלוש פעמים היה „אול סטאר" במשחק הכוכבים השנתי – ומכר אותו ל„גולדן סטייט" תמורת... ברני קינג.

השהות בחוף המערבי היתה קצרה מאד. כיום רווחת הדיעה ששם העמיקה תלותו והתמכרותו לקוקאין. שם הואצה ההידרדרות. הניקס המשיכו לקבל מעת לעת, במשך שנתיים, תביעות לשלם את חובותיו בתגויות – תוצאה ישירה ממסעות הקניה הסוערים הקודמים שלו. הלייקרס שיגרו אז את עוזר המאמן דייב וול כדי לדבר עמו – והוא חזר ללוס־אנג'לס עם דו"ח חיובי. מג'יק ג'ונסון היה אז פצוע, והלייקרס נזקקו ברחיפות למחליף. במקביל החלו גם חיזורי הנאטס – שזכתה בו בעיסקת־חליפין עם ה„ווריורס". באוקטובר 83' עזב ללא אישור את מחנה האימונים לעונה החדשה, במיכללת פרינסטון ונעלם לשלושה ימים מהעולם, לאחר שהיה בג'אקוזי עם חבריו והמאמן סטן אלבק. שוב התברר כי נתפס לקוקאין, ושוב נשלח לטיפולי גמילה. הוא הושעה, אבל הנהגת ה־נ.ב.א. הפעילה לחצים על הנאטס להחזירו לפעילות כחלק מתוכנית השיקום שלו. בהתאם לאמנה בין השחקנים לליגה, היה ראוי להזדמנות נוספת, אחרונה. בנאטס מיאנו תחילה לקבל את הדרישה הזאת, אבל הוסכם על פגישה עמו ועם הנהגת ה־נ.ב.א. בפגישה נכחו גם נציב הליגה דייויד סטרן, ראש איגוד השחקנים לארי פליישר וסוכנו של מייקל־ריי, צ'ארלס גרנטהאם.

„תחילה – נזכר מייקל־ריי בראיון לפיליפ בונדי מה„הדיילי ניוז" – דיבר רק סטרן. אחר כך קם ג'ו טאוב, בעליה היהודי של הנאטס ואמר: „כולם החוצה – חוץ ממני ומ'שוגר'..." הם פינו את החדר. אני הסתכלתי בעיניו של ג'ו, והוא נעץ את עיניו בי, ואז ידעתי שהוא מעוניין. שאיכפת לו ממני. אז ידעתי שאני חוזר לנאטס". ג'ו טאוב תבע ממנו, למעשה להסכים לטיפול גמילה של חודשיים – הגיש אולטימטום: „אם שוב תשקר לנו – זה יהיה הסוף שלך". מאז דצמבר 1983 – שב מייקל־ריי לשחק. „קיווינו לטוב ביותר – אבל התכוננו לגרוע מכל", התבטא אחד מראשי הנאטס. „זו שאלה של רצון. עכשיו אני מעדיף לברוח מהקוקאין, או להסתכל לסם בעיניים ולומר לו: 'לא חביבי', עכשיו אני בכדורסל. כי אני 'ווינר' אמיתי. מעתה אשחק עד שייגמר לי – לא עד שהקוקאין יגמור אותי".

הרס במו ידיו את פילדלפיה

אז החלה שוב פריחתו הגדולה, עונה שבה גילה מחדש את מיומנותו הרבגונית, עד שנאמר עליו כי „רק מג'יק מסוגל להשתוות אליו". יחד עם הנסיקה האישית שלו – חל שיפור במאזנה של הנאטס. מייקל־ריי הרס במו ידיו את פילדלפיה, אלופת הליגה דאז, בפליי־אוף. במשחק השני ביניהן מבין חמישה „גנב" 21 כדורים בחטיפות, קלע 32 נקודות ועוד 24 במשחק החמישי. הנאטס ניצחו בסידרה 3-2. זו היתה השעה היפה בתולדותיה. אחר כך הוכתה בסידרה חדשה בידי מילוואקי – ופגרת הקיץ שלה החלה מוקדם. רבים תהו: האם יחזיק מעמדו? והוא הפתיע, ועמד בדיבורו. „חל שינוי גדול במצב" – אמר אז. „ידעתי שזה הצ'אנס האחרון שלי. לא רציתי להפריחו מידי".

כמה בעיות אישיות נפתרו – הוא התחתן עם ליאה, אחר כך נולדו שתי בנות. גם כמה בעיות חומריות חוסלו, והוא התנתק מקשרים חברתיים מסויימים. אופיו התחשל. כך החלה עונת '85 – הטובה ביותר שלו. הוא הרויח בה 427 אלף דולר, בהתאם לחוזה הישן שלו. חלק הגון מהכסף הזה עדיין הלך לסילוק חובות. נותרו עוד כמה מישקעים מאורח החיים הפזרני הקודם. הוא ביקש ששכרו יועלה ב־300 אלף דולר, וביקש לשקם את אמינותו, כדי לזכות בחוזה טוב יותר ובביטחון כלכלי לעתיד. הצרות שבאו על הנאטס – פציעותיהם של כוכבי הקבוצה וביניהם דריל (בייבי גורילה) דוקינס – סייעו לו, באורח אישי. הוא לא החמיץ משחק. תקופת מה החזיק בממוצע של 39 דקות מדי ערב (!). „אין גראם מיותר של שומן על גופו. הוא בכושר שיא. ניצל יפה את הקיץ, למרות שלא התאמן" – אמר עליו המאמן סטן אלבק, שנהג בו כאב דואג – אב שלא היה לו מילדות. ג'ו טאוב, הבוס, לקח אותו תחת חסותו ושוגר החזיר למיטיביו בכמה הופעות שלא יישכחו, ומנע מהנאטס לשקוע במרתף הליגה.

בשבועון „ספורט אילוסטרייטד" הופיע אז מאמר שנכתב ללא שיתוף פעולה עמו, ובו היה דיווח על מאבקיו בסמים ובפשיטות הרגל. פעמיים, נאמר שם, קיבל הצעות לרכוש סמים, ובמהלך מסע למשחקים בחוף המערבי אף טילפנה אליו בעניין הזה אשה מסתורית. מייקל־ריי הגיב על־כך: „אין לי שליטה על המציעים. אני רק יכול לומר להם לא". יחסיו עם טאוב נתהדקו – והיו לצנינים בעיני כמה מחבריו לקבוצה. טאוב רצה לסייע לו, ויזם מסגרת חדשה לחוזה ארוך טווח על סך יותר מ־3 מיליון דולר – 750 אלף בעונה. מייקל ריי נעשה יותר נינוח, פחות מודאג. קודם לכן היה קשה מאוד לדובבו. כאשר נציגי התקשורת עטו עליו, היה הגימגום הטבעי שלו מחריף. סיפרו אז כי חשש מהעתיד, מן החיים, לא הוציא הגה מפיו – ולא העיר לאיש, גם כאשר מישהו איית בשגיאה את שמו... אך עתה חל בו שינוי: החל לפתע לדבר, גם למיקרופון ומול המצלמות. קיבל ביטחון. למי שהקניט אותו – כמו שני שחקנים מהנאטס במהלך טיסה למשחק – השיב: „ג'ו (טאוב) לקח אחריות עלי".

אך טאוב מכר את חלקו בנאטס במאי '85. מייקל־ריי החזיק מעמד עד סיום העונה. עמד תמיד במרכזו של כל אירוע במגרש, גם באלה שמעוררים מחלוקות. אישיותו המתפרצת באה לידי ביטוי בוטה. נתן את נשמתו לקבוצה – וגם כאשר היה שווה ביקורת – איש לא בא אליו בטענות. היו לו באותה עונה נפלאה של '85 הישגי שיא – ביניהם 36 נקודות בחג המולד נגד הניקס, עם ברני קינג שקלע 60, אבל הנקודות של שוגר תרמו לניצחון הנטאס. הוא היה מלך החוטפים, ובעל שיא הריבאונדים בין הגארדים. ב־78 מ־82 משחקי הליגה קלע מעל 10 נקודות, ובמשחקים רבים היו לו „משולשים־כפולי־ספרות" בתחומים אחרים.

„איש לא יעצור בעדי", נהג מייקל ריי להכריז כאשר היה בשיאו. המאמנים שאותם ניצח במו ידיו, חלקו לו שבחים נלהבים. אבל אחר כך באו הנפילות החדשות

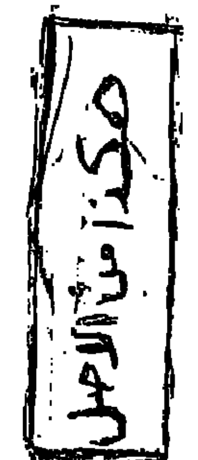

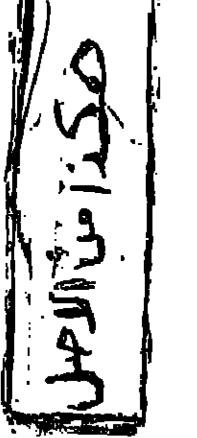
הוא ומג'יק – הטובים מכולם

„איש לא יעצור עוד בעדי", הכריז, ומאמני הקבוצות שאותן ניצח בו ידיו, חלקו לו שבחים נלהבים. צ'אק דיילי מדטרויט אמר: „אם יש כיום עוד מישהו שמשחק כדורסל טוב יותר ממנו – אני רוצה לראותו מיד..." אמרו שהוא מפגין יכולת באוקטן גבוה. המאמן אלבק אמר: „אינני רוצה לחשוב היכן היינו עכשיו בלעדיו". בעקבות השבחים הללו באו כמה משחקים בהם נסק כנראה גבוה מדי מבחינה נפשית, וניסה לעשות יותר מדי – ללא הצלחה. ביטחון היתר הרג אותו, והנאטס ניזוקו. הוא היה מאוכזב, תפוקתו ירדה פלאים. שוב החלו הבירבורים, ומצאו בו כל מיני חסרונות: „בעצם לא אב־טיפוס של גארד טבעי, וגם לא גארד־קלע; יש לו כידרור גבוה מדי, עליות וירידות בדיוק הקליעה, חוסר סבלנות וריכוז כדי לשבור הגנה. אך היו גם שמצאו קוי זכות: „עושה דברים משעשעים ומרהיבים, בלתי אפשריים ללא מתחרים, למעט מג'יק או אייזאה תומאס. מכדר, יצירתי, מנפץ הגנות בסערה, מטשטש את היריב בידיו, בעל עבודת רגליים כשל רקדן באלט, קפצדנתרן מרהיב, בעל מהירות מסחררת – „שוברת מפרקות": קולע כדורים מסובבים בקצות האצבעות – כל קליעה, כמעט מלאכת מחשבת; מחייב את שומריו לחשוב פעמיים על כל תנועה שלו. „מי שחי איתו – מת איתו", התבטא אחד ממנהליו.

אבל יחד עם כל זאת, היה כבר ברור שנפילות חדשות אינן עוד בלתי־אפשריות אצל מייקל־ריי. בפברואר '86, לאחר 47 משחקים, 737 נקודות – בנוסף לפעם השלישית שנתפס עם הסמים, נעצר בידי המשטרה ליד ביתו, לאחר שתקף את אשתו. זו ניצלה את היעדרותו האחרונה מהבית כדי להוציא נגדו צו איסור כניסה לדירתם, נישלה אותו מחלק מרכושם המשותף. האשה „נשברה" ממעלליו וניסתה לשים קץ לקשר האומלל ביניהם, שהזיק לשתי הבנות. המעצר במשטרה, אשמת התקיפה שהתבררה בבית המשפחת לענייני משפחה והפירסום – שברו אותו. אחר־כך באה הבריקה האחרונה שמצאה עקבות סם במחזור הדם שלו. היה ברור כי אי אפשר עוד לסלוח לו. עונש ההרחקה היה בלתי נמנע.

אמריקה היתה איתו כאשר נלחם בקוקאין – וזנחה אותו כאשר נפל בשלישית. את המחיר שילם – גם עתה, במאמציו להשתקם דרך הפועל רמת־גן...

משה לדר

אליצור נתניה, סוף הדרך ?

את הדרך ליד־אליהו עשיתי בחמש־שש דקות. לא יותר. אין פקקי־תנועה. כאילו מדובר במשהו שלא מתקיים. זאת ההרגשה הלא־כל־כך סימפאטית שליוותה אותי בדרכי למשחק בין נתניה לקאנטו.

משהו קרה לכדורסל הייצוגי שלנו בשנים האחרונות. משהו דראסטי. למשחק שנועד להתחיל ב־8.30 היה צריך לצאת מהבית ב־7. אחרת קשה היה להגיע, שלא לדבר כבר על מקום חנייה. עכשיו זה אחרת.

בפנים, באולם השלושת־רבעי ריק, מחכה לי החיוך המר שנסוך על פניו של ניל גילמן. חיוך שאומר יותר ממאה מלים ומביע אכזבה. פחות מ־3000 צופים ופירוש הדבר: חור רציני בקופה. אני שואל אותו למה, לדעתו, אין קהל. אין תגובה. הוא יודע שתל־אביב זה רק מכבי, אך מסרב להיכנע למוסכמות. רוצה להתחיל את הדרך הקשה בגביע אירופה בגדול. ובגדול זה רק ביד־אליהו.

המונולוג שלו, עוד לפני שהחל המשחק עם קאנטו, היה קצר ומאוד כואב. פסימי האיש שהעלה את נתניה על המפה. פסימי עד כדי כך שאין הוא יודע אם בשנה הבאה תהיה בכלל אליצור. „קראו לנו 'אלי־כושי', המרכז עומד לנו על הראש בכל דבר. ככה אי־אפשר להמשיך".

לא. הוא לא חושב על פרישה מהמרכז שלו. „נצטרך להתחיל בליגה ג'". אז מה עושים ? – הוא לא יודע. רק זאת הוא אומר: "מי יודע אם אנחנו לא רואים את אליצור נתניה בעונה האחרונה שלה בלאומית".

כשעל הלוח תוצאת שוויון והכרוז מבקש מהקהל עידוד מוגבר, מישהו צועק מהיציע: „תשחק בנתניה אז יהיה לך עידוד". הבחור – או שלא ממבין או שלא יודע מה זה גביע אירופה ובמה זה כרוך. אי־אפשר, פשוט אי־אפשר לשחק בנתניה משחקים במסגרת גביע אירופה. זה איבוד לדעת. טירוף במושגים של תקציב. אבל הוא בשלו: לשחק בנתניה.

ומאידך גיסא – קבוצה בלי בית, כמו נתניה, כמו שתי הרמת־גניות, כמו בית"ר ת"א, אין לה סיכוי רב להישרד לאורך זמן. בשביל הליגה שלנו – זה אולי מספיק (גם לא תמיד), אך לדבר על גביע אירופה – זה דבר כמעט בלתי אפשרי. צריכים הרבה שנים והרבה נסיון כדי לשחק ביד־אליהו ולהרגיש כמו בבית. רק מכבי תל־אביב עשתה זאת במרוצת השנים האחרונות. אבל מכבי, כמו שאנחנו יודעים, יש רק אחת. כל השאר – חיקוי לא תמיד מוצלח.

בחוץ, שעה שאני הולך בנחת למגרש החנייה הלא־מפוצץ ושמקום בו יש בו כמה שרוצים, עוברת לידי חבורה של צעירים. אחד מהם אמר: „חבל על הכסף. אני לא הולך לראות יותר את אליצור. אקנה לי יותר טוב חולצה".

אם היה עושה את זה בחנות של גילמן – ניחא. לפחות שמישהו מנתניה יצא נישכר מן ההחלטה שלא לראות עוד את אליצור...

צריך גם מזל בחיים

במרכז המשטח ביד־אליהו הדביקו אנשי הפירסום של מפעל הפיס טלאי ובו המשפט המפורסם: „צריך פיס בחיים". רוצה הגורל ורגלו של מישהו מהשחקנים נתקלת בטאפט ומשהו מן הפירסומת נתלש. מיקי ברקוביץ' ניגש וקורע פיסה מדבר הפירסומת.

אין פירסומת טובה יותר מזו. עכשיו עיני כולם נעוצות במרכז המשטח. כולם יודעים שצריך פיס בחיים.

זה היה ב„דרבי". אחרי יומיים, במשחק של אליצור עם קאנטו, כבר תוקן הדבר. עכשיו הפיס הוא שלם. צריך מזל שפירסומת כלשהי תיקרע. וזה קורה למפעל הפיס.

אבל כדי שהדבר לא ישנה בכל משחק (ואולי זו הכוונה ?...) יש רעיונות טובים יותר ולאו דוקא הדבקה על פני המשטח. אפשר, למשל, לצייר שלט. אני לא יודע מה זול יותר. רק בדבר אחד אני בטוח: שהציור לא ייקרע.

לא עוד בחדר אחד

לויינקרניץ יקראו תמיד מוישל'ה. לא חשוב בן כמה האיש, לא חשוב כמה ילדים עוד יהיו לו. אפילו כשיהיה סבא יקראו לו מוישל'ה. כך הרגילו אותנו מימים ימימה, כמו שלשרף נקרא תמיד צביקה.

צביקה ומוישל'ה באו מבית טוב. מהבית של מכבי תל־אביב. שניהם עזבו לזמן קצר את הבית, ראו מה שיש בחוץ, אך בסופו של דבר חזרו הביתה ועבדו בצוות, הן בנבחרת והן במכבי תל־אביב.

לימים הרגיש מוישל'ה שדי לו בשותפות עם צביקה. אך ראה זה פלא: גם כאשר חצה את הקווים ועבר לאדומים שעל גדת הירקון, עדיין נמצאו הידידים הוותיקים במכבי שאיחלו לו הצלחה.

מה שנותר משותף לשניים: העבודה בנבחרת הלאומית. עכשיו, אחרי ה„דרבי" האחרון, שהנחיל הפסד ראשון למוישל'ה כמאמן הפועל בדו־קרב התל־אביבי, בא הפיצוץ הסופי: צביקה אינו מעוניין להמשיך בשותפות שלו עם מוישל'ה.

מתחת לפני השטח – אין בכך משום צעד מפתיע. היחסים בין השניים אולי היו קורקטיים, אבל לא יותר מזה.

וכשמישהו נבחר לתפקיד המאמן הלאומי - יש לאפשר לו לעבוד עם איש כלבבו.

מוישל'ה, כיום, אינו בדיוק האיש שצביקה היה רוצה לשתות אתו תה של שעה חמש או לחלק עימו את החדר בעת מחנות אימונים ומסעות לחו"ל.

נשים. כמה מלים טובות

חבל שרק שתי נקודות הפרידו בין נשות אליצור ת"א לנצחון על אלופת צ'כיה ספארטה פראג. כי אז היה הספורט הנשי בישראל מתברך בהישג יוצא מן הכלל.

אך מה לעשות וספארטה היא בכל זאת קבוצה מנוסה יותר, שידעה להפיק מן המינימום את המקסימום. נותרה איפה הסימפאטיה לבנות אליצור. הנצחון, כמו גם הכדור, עבר לאדמה צ'כית.

ספארטה פראג. ככל שאני מצוי בכדורסל צ'כי – אני זוכר את שמו של המועדון המהולל הזה. קבוצת הנשים של המועדון מפורסמת יותר בשנים האחרונות מקבוצת הגברים שמשלה בכיפה בשנות החמישים. אחר־כך באה ברנו וגזלה את התהילה מהבירה פראג. אצל הנשים – היתה ונותרה התהילה בפראג.

22 פעמים אלופה בארצה, 7 פעמים בגמר האירופי ופעם אחת זכייה בגביע אירופי לאלופות נשים (1976). הישג מצויין לצ'כיות ועם כל אלה היתה אליצור שלנו צריכה להתמודד.

עד כמה שראינו – עשו זאת הנשים שלנו בצורה טובה. חבל רק שלא יכלו לצרף למאונן נצחון בין־לאומי בעל משמעות. ■

יש עם מי לדבר. גם בהפועל.

היו ימים, כאשר שמלוק מחרובסקי כבר ניהל את מכבי תל־אביב כדורסל ודני קורן אפילו לא חשב שאי־פעם יוצב בראש הפירמידה של הפועל. עכשיו הם שניהם בעניינים וכפי שאפשר להיווכח בתצלום – הם גם מדברים. זאת – בניגוד למה שהורגלנו אליו בשנים האחרונות. לא רק שאיש מאנשי מכבי לא נראה במצב של שיחה עם איש הפועל. גם שמלוק היה בדעה ש„דרבי" עלול להזיק לבריאותו. עכשיו הכל בסדר. שמלוק בריא ודני קורן מבין מה זה הפסד ראשון ב„דרבי" תחת שרביטו. צילום: עדי אבישי.

מיפרש ישראלי בטראנס־אטלנטי

אבי מלר

בעוד כשנה ומחצה, בתחילת יוני 1988, תהיה בנמל פלימות' שבדרום אנגליה סערה. הים יהיה אמנם שקט, וגובה הגלים מתון כהחלט, אבל הסופה תהיה תקשורתית: מצלמות טלויזיה, כתבים ועתונאים ומשפחות המפריחות נשיקות ליקיריהן בכל פינה וליד כל ספינה.

במעגן הנמל ייעשו ההכנות האחרונות של 90 שייטים אמיצים ויומרניים, למה שנחשב לאירוע השיט לבודדים, הקשה והמרתק מכולו בעולם: „מירוץ היאכטות הטראנס־אטלנטי ליחידים". המירוץ המפרך מתקיים אחת ל־4 שנים מאז 1964. המטרה: להגיע לחוף ניופורט, בארה"ב, תוך חציית האוקינוס האטלנטי. משך הזמן של המירוץ הוא כשלושים יום (למנצח) – משימה הדורשת מהספן הבודד הרבה כשרון, נסיון, יכולת ואולי יותר מכל – תושיה וכוח סבל. בתולדות השיוט הזה רשומים, בינתיים, שני מקרים של משתתפים רבים שלא הגיעו ליעד ושל שני מתחרים שספינתם נטרפה והם ניספו.

מועדון אקסקלוסיבי

האתגר הגדול בתחרות הזאת הוא שמביא מדי ארבע שנים מאות ימאים לנסות ולהימנות, לאוו דווקא על המועדון האקסקלוסיבי כיותר של מנצחי התחרות, אלא על הקבוצה היוקרתית לא פחות, של המשתתפים במירוץ. ברם, הסלקציה של הוועדה המארגנת, עקב הביקוש הגדול והכישורים והמשאבים הדרושים כדי לעמוד במבחן, היא קפדנית ביותר, ולכן קשה להרים גבות למשמע המידע כי עד היום לא נטל אף שייט ישראלי חלק במירוץ רב המוניטין.

הסטטיסטיקה הזו תשתנה ביוני 88'. לראשונה יתנוסס לו כפלימות' הדגל הכחול־לבן של ישראל, בשורה המכובדת של דגלי היאכטות העומדות לזנק לדרך. השינוי ההסטורי שייך לקלייב שלטר, ימאי ישראלי בן 36, משוגע אמיתי לדבר, שעשה השנה את הבלתי־ייאמן – נרשם לתחרות, הצליח לעמוד בדרישות הוועדה ונתקבל.

השייט קלייב שלטר מתכונן לעשות הסטוריה בין־לאומית: להיות הישראלי הראשון שישתתף במירוץ היאכטות הטראנס־אטלנטי הגדול, מחופי אנגליה לארה"ב ■ יש בכך אתגר אישי, יוקרה רבה ו„רעש תקשורתי" חובק־עולם

„זה היה חלום חיי. היתה לי תקווה רבה בגלל הרקורד שלי, אבל גם מעט חשש שהשופטים יירתעו קמעא ממתחרה מישראל, משום שעד היום לא היה לנו ייצוג במירוץ הזה. ייתכן שזו הסיבה מדוע התייחסה העיתונות הבריטית לקבלתי, כאל חרשות יוצאות מיוחדות במינן", סיפר לי קלייב, ימים ספורים לפני שיצא להפלגה באניית „צים מארסיי", בה הוא משמש עתה בתפקיד של קצין ראשון.

ספינת מירוץ בגיל 13

קלייב שלטר מתגורר (לסירוגין...) בכפר־סבא עם רעייתו אביבה ושני בניו, ניר ועופר. הוא נולד באנגליה ועלה משם עם רעיתו, גם היא ילידת האי הבריטי, ב־1971. החיידק הימי תקף אותו כמעט בחיתוליו. החל בהפלגות על סירה קטנה (באורך 3 מטרים) בגיל 13 ומיד לאחר מכן רכש ספינת מירוץ צנועה שאיתה נטל חלק במירוצים, במשך 4 שנים. שיאם היה מירוץ השיט האנגלי הלאומי ב־1968.

ההיכרות עם הים, השיט וכל מכמניהם הלכה והעמיקה. קלייב החל לשייט ביאכטות, הצטרף למסעות בינוניים וארוכים ולמד את תורת הימאות, הלכה למעשה, ב„מועדון נוער האוקינוס" האנגלי. כ־1974 – עם וותק של 3 שנים בישראל – רכש קלייב את היאכטה הראשונה שלו, במשקל 5 טון, בה הפליג לבדו במשך כל הקיץ סביב איי התעלה. מאז הצטרף לצי הסוחר הישראלי, כ־72', הפליג באניות „צים" בכל רחבי העולם, אבל כיאות למי שמי מלח כחולים מפכים בעורקיו, ניצל גם רבות מחופשותיו ל... הפלגות, כמו זו בה לקח את אביבה ב־78' ביאכטה ל־ארבעה חודשים מקסימים בים הבאלטי, האיים הדניים ושוודיה.

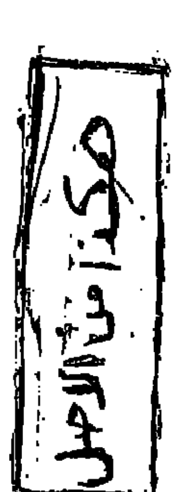
קלייב, המארינה והיאכטה. פירסום זול

דרוש: ממון

עם הקבלה למירוץ הטרנס־אטלנטי, הוגשם כאמור חלום. אבל אפילו החלום הזה, צריך לעבור עוד כמה שלבים לפני שההשתתפות תהיה למציאות ותוכתר בהצלחה. מספר קלייב: „עכשיו מתחיל למעשה הפרק הקשה. אני חייב למצוא ממון שיתן לי את 'ברכת הדרך' כי הסיפור יקר ביותר. התקציב לו זקוק משתתף הוא כ־40 אלף לירות שטרלינג (60 אלף דולר), לרכישת היאכטה ההולמת וכל הציוד שיאפשר לה לעמוד במשימה. אבל למעשה ישקיע הספונסר כמחצית מהסכום הנ"ל, משום שהיאכטה תירשם כרכושו בישראל ועם סיום המירוץ, תימכר והכסף יועבר אליו. פרט לזאת – היאכטה תיקרא על־שם הממון ותישא לכל אורך הדרך את סימלו. אני חושב שזו פירסומת לגמרי לא רעה, אפילו זולה, יחסית לחשיפה התקשורתית של האירוע היוקרתי הזה".

ספונסר או לא – קלייב חייב כבר עתה להתחיל בהכנות הרציניות לאתגר שלפניו. עד הקיץ הקרוב הוא חייב למצוא יאכטה, לצייד אותה, לנסות אותה ולהשתתף עד אריל 198, בהפלגת מבחן שהוא קובע אמנם את מסלולה, אך חייב לדווח עליה בפרוטרוט לוועדה המארגנת של המירוץ הבין־לאומי וללוות את הדיווחים בסימוכין מנמלי היציאה וההגעה שלו. בסוף מאי 88' ייערך „מסדר יאכטות" דקיקני וב־4 ביוני – הזינוק.

אם הכל יתנהל כשורה, יגיעו היכטאים לחופי ניופורט ב־4 ביולי, ביום העצמאות של ארה"ב. אם קלייב שלטר יהיה ביניהם – תהיה לו ולנו סיבה מספקת לחגוג גם ללא הזדקקות לתאריך המיוחד של הדוד סם. ■

שיטות־תנאי: מארבע יוצאות שלוש

בשבוע שעבר הצגנו לפניכם את שיטות התנאי של 4 כפולים 1,X. השבוע נראה את שיטת התנאי של 3 תוצאות אפשריות מתוך 4.

לאלו שלא קראו את המדור בשבוע שעבר, נסביר שנית: שיטת תנאי היא דרך למילוי טופסי טוטו, כאשר ביסוד המילוי יש הנחה מוקדמת – היא התנאי. אם היא מתקיימת, הניחוש קולע. אם לא – לא...

כאשר אנו מחפשים 3 תוצאות מיוחדות מתוך ארבעה משחקים (בדוגמא שלנו – לפחות 3 פעמים 1 מתוך 4 משחקים), אנו רושמים את תשעה הטורים הבאים:

2X1111111
11112X111
112X11111
1111112X1

אם אנו מחפשים 3 תוצאות תיקו מתוך 4 משחקים מסויימים, אנו פשוט מחליפים בדוגמא: בכל מקום שמסומן 1 – נסמן X. בכל מקום שמסומן X, נסמן 1.

את ההצעה שלנו השבוע נמלא בשיטת התנאי, כמו בדוגמא: אם במשחקים 13,12,9 ו־14 (מסומנים בהדגשה) יהיו 3 נצחונות בית (1), נצליח לקלוע.

כמובן נשארת בעינה הבעיה הקלה של שאר המשחקים – אך נקווה שנצליח בכך.

תחזית למחזור 10

1. ביתי"ר ת"א – מכבי יבנה. בית"ר ת"א החלה את הליגה עם 2 נצחונות שאחריהם באו 4 הפסדים רצופים. הפסד חמישי רצוף, איננו סביר. 1,X.

2. ביתי"ר נתניה – שמשון. שמשון משחקת כדורגל פשוט, ללא חכמות. למרות המצב הקשה של בית"ר נתניה – תנצח שמשון.

3. הפועל לוד – ביתי"ר ירושלים. לוד עשתה בשבוע שעבר הפתעה אדירה, כשניצחה את מכבי חיפה. מי שחושב שהיא יכולה לנצח את הקבוצה המלהיבה של בית"ר ירושלים – שירשום 1. אנו מסמנים X,2.

4. מכבי יפו – מכבי חיפה. נכון שחיפה איננה משחקת היטב, אבל היא קבוצה גדולה מכדי שתפסיד שבוע שני ברציפות לקבוצות מהדרג השני בליגה.

5. הפועל באר־שבע – בני יהודה. בני יהודה עדיין לא הפסידה השנה ומשחקת יפה. ב"ש אינה משכנעת – במגרשה ובחוץ. אנו מוספים 1 ל־2, כי בכדורגל הכל אפשרי. נקווה שלא יחזור ה־0–0 מאשתקד.

6. כפר־סבא – מכבי פ"ת. לאחר ה"תקלה" מול הפועל פ"ת, בשבת שעברה, תחזור כפ"ס למגרשה ותנצח את הקבוצה האחרת מאם המושבות. נצחון, אולי אפילו רב שערים, כמו אשתקד (0–3).

7. הפועל ת"א – הפועל פ"ת. עד שיוכח אחרת, האלופה היא אחת הקבוצות הגרועות בליגה. פ"ת – אחת הטובות. משולש.

8. מכבי ת"א – מכבי נתניה. נראה לנו שת"א "תיגקום" השבוע את ההפסד של היריבה העירונית. למרות הביקורות, למכבי קבוצה טובה ועדיפה על נתניה. 1.

9. הפועל חדרה – ביתי"ר נהריה. משחק זה הוא הראשון מארבעה שבהם נראית עדיפות בולטת לקבוצה הביתית ואנו מקוים ל־3 תוצאות 1 מבין 4 המשחקים (תנאי). רושמים משולש ומקוים ל־1.

10. צפרירים – הפועל ר"ג. פעם היתה ר"ג קבוצה גדולה, אלופה עם המון אוהדים. היום, מול קבוצה כצפרירים, אין לה כמעט סיכוי. 1.

11. שעריים – בית שאן. בית שאן היא היחידה מהארצית שטרם הפסידה. שעריים משחקת פתוח והתקפי. מאחר שבית שאן איננה ליברפול, נראה לנו שהשבת תירשום לחובתה הפסד ראשון.

12. טבריה – יהוד. למרות ההישג המרשים של יהוד בשבת שעברה, במגרש שליד הכנרת – הקבוצות האורחות מתקשות מאד. נצחון לטבריה עם אפשרויות הפתעה.

13. עכו – דימונה. הצפון נגד הדרום. הכיתיים נחלו בשבת הפסד ליגה ראשון ודימונה השיגה נצחון בכורה. גם כאן, בעיקר בגלל המגרש הביתי, 1 נראה כתוצאה ההגיונית ביותר.

14. הפועל חיפה – מרמורק. ילדי מרמורק יגיעו למשחק מול הלאומיות לשעבר עם מוראל גבוה מנצחון השבת האחרונה. החיפנים נראית עקשנים ועדיפים במגרש הביתי. 1,X או 2. ■

הליגה הלאומית

(לאחר המחזור ה־6)

.1	בית"ר י־ם	7–16	12
.2	בני־יהודה	7–11	12
.3	מכבי נתניה	5– 7	11
.4	הפועל פ"ת	3– 6	10
.5	הפועל כפ"ס	5– 7	10
.6	מכבי חיפה	4– 6	10
.7	מכבי ת"א	5–10	9
.8	מכבי פ"ת	4– 8	9
.9	שמשון ת"א	3– 5	9
.10	מכבי יבנה	5– 3	6
.11	מכבי יפו	10– 7	6
.12	הפועל ב"ש	6– 3	6
.13	בית"ר ת"א	13– 9	6
.14	הפועל לוד	5– 3	5
.15	הפועל ת"א	6– 3	4
.16	בית"ר נתניה	18– 2	1

הליגה הארצית

(לאחר המחזור ה־6)

.1	הפועל יהוד	7–13	13
.2	הפועל טבריה	9–13	12
.3	הפועל חדרה	3– 7	11
.4	צפרירים חולון	3– 7	11
.5	מכבי שעריים	6– 9	10
.6	הפועל בית־שאן	5– 7	10
.7	הפועל עכו	8–11	9
.8	הפועל חיפה	5– 7	9
.9	הפועל מרמורק	10– 7	7
.10	בית"ר רמלה	8– 5	7
.11	הפועל דימונה	5– 5	6
.12	הפועל רמת־גן	8– 4	6
.13	הכח רמת־גן	8– 4	6
.14	בית"ר נהריה	3– 1	5
.15	מכבי עמידר	10– 4	5
.16	הפועל ירושלים	12– 4	1

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	x	1	1, x
2	x	1	x, 2	x
3	2	1	2	2
4	1, 2	1, 2	x, 2	x, 2
5	x	1, x	x, 2	x
6	1, 2	1, x	1	1, 2
7	1, x	x, 2	1, x, 2	1, x, 2
8	1	2	1, x	1
9	1, x	1, x	1	1
10	1	2	1, 2	1, x, 2
11	x	x, 2	1, x	1
12	1	x, 2	1	1, x, 2
13	x	1	1	1
14	x	1	1, 2	1, 2
שלשות	/	/	1	3
כפולים	4	7	7	4
טורים	16	128	384	432

שיטה מצומצמת

		1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
4	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
5	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1, x, 2	1	1	1	1	1	1	1	x	2
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1, x, 2	1	1	1	x	2	1	1	1	1
13	1, x, 2	1	1	1	1	1	x	2	1	1
14	1, x, 2	1	x	2	1	1	1	1	1	1

שלשות 4
כפולים 4
טורים מלא [illegible]
טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

חי למען החרב

דביר כאלוף ישראל ■ „מוצי ליאון של הסיף", קוראים לו בחיפה ■ בנוסף לאימון נבחרת הקאדטים הוא גם מס. 2 במועצה המקומית טירת הכרמל ■ שואף לקדם את אחד מחניכיו לצמרת העולמית ■

יונתן הללי

32 שנים של פעילות אינטנסיווית בספורט החרבות אינן משבי־עות את מי שמכור לדבר הזה. זורב דביר, ספורטאי אמיתי, „מכור" לספורט הסיף. בגיל 38 הוכתר השנה כאלוף ישראל בחרב. „עדיין לא סיימתי את המירוץ הפרטי שלי להשגים", הוא מדגיש ומיד נותן להבין שבמחיצתו לא מדברים על פרישה.

דביר, שלא כספורטאים רבים אחרים, מצניע כל הישג הנופל באמתחתו. את הישגו האחרון, אליפות ישראל, הוא רואה דווקא ב„משקפיים לא כך וורודות": „אם אני, בגיל 38, יכול לזכות באליפות ישראל – משהו בענף הסיף ובמיוחד בחרב, 'דפוק'".

אמנם הפגין שאפתנות גדולה במהלך התחרויות, אך אין לו ספק כי נעזר בזכייתו בעובדה, שמי שנחשב לטוב ביותר בתחום הזה, גל גיא – נעדר מן האליפות. „אם גל היא משתתף, מצפוני המקצועי היה שקט יותר", אמר דביר.

ברו־קרב הגמר התייצב מולו חניכו ממכבי חיפה, אופיר טל. „טל אמנם סייף טוב, אך גם הוא איננו חושב שההתמודדות על התואר אלוף ישראל לבוגרים, בגיל כה צעיר, מביאה כבוד לענף", אומר המאמן־המנצח.

ההחלה: בקרב־5

למרות שאת זכייתו באליפות ישראל הוא מתאר בנִמה קודרת שכזו, איש לא יוכל להתעלם מ„הרקורד" של דביר: בן 6, בגרוזיה שם נולד, החל לעסוק בספורט תחרותי, תחילה ניסה כוחו – כבר בגיל כה מוקדם, ממש לא יאמן – בקרב־חמישה מודרני. אלא שפציעה אילצה אותו לנטוש ספורט מורכב זה והוא החל מתרכז בחרב. בלי כ. עד מהרה מצא עצמו כסגל נבחרת הנוער של בריה"מ, אחת החזקות בא־רופה. הספיק, לדבריו, לייצגה בכמה תחרויות בחו"ל לפני שעלה לישראל.

מלחמת ששת הימים וגל העליה הגדול שבא בעקבותיה מבריה"מ, הביאו את דביר ומשפחתו לארץ, ב־1972. עד מהרה הצטרף למועדון הסיף של הפועל עכו. יחד עם חיים חתואל, טיפח שם את חממת הסייפים. כמה מהכשרונות שנתגלו שם, השיגו תארים וקצרו הצלחות לא מעטות.

הוא מאוכזב מהדרך שבה מטופל ספורט הסיף בישראל: „במועדון אחד ברוסיה יש יותר סייפים מאשר בכל מועדוני הסיף בישראל, כולה... הצרה הגדולה היא שאין התלהבות וחבל. זה ספורט אצילי, ספורט לכל נפש", הוא מטעים.

במקביל לפעילותו בעכו, הצטרף ב־1978 להפועל חיפה אך יום אחד, יחד עם גבי סימון, סיף מצטיין מהבולטים בישראל, „חצה את הקוים" ועבר למכבי חיפה. סימון פרש – ודביר נשאר. „גם למחלקת הסיף של מכבי חיפה יש את ה'מוצי ליאון שלה'," אומרים על הכרמל.

דביר מאמן עתה 16 סייפים במכבי חיפה, בנוסף לשעות האימון האישיות שלו. הם זכו, במה שלא זכו בני גילם בענפים אישיים רבים – שאלוף ישראל מאמנם ומקנה להם את היידע הרב שצבר.

„המוטיבציה של הנערים גדלה מאז זכיתי בכתר אלוף ישראל. הלוואי שיצליחו לחקות אותי", „מפרגן" להם המאמן.

זהב, כסף ארד

מאז שעלה לארץ, תיחר בארבע מכביות והיה שותף לכמה השגים נכבדים, של נבחרת ישראל: זהב (1973), כסף (1977), ארד (1981) וארד (1985). כן, נטל כמה פעמים את תואר אלוף יהפועל ומאז שהצטרף אל „הירוקים" ממכבי, תפס שלוש פעמים את המקום השני באליפויות מכבי ('82, '83, '84). ב־'85 דורג שלישי ועתה, כאמור, נטל את תואר אלוף ישראל.

הוא סבור כי הכתרתו כאלוף ישראל יש בה כדי להעיד על הנסיגה העצומה שחלה במקצוע החרב. מי שהב־חין בכך, לבד מדביר, היה יו"ר איגוד הסיף יהודה ויטנר, שלא הסכים לצפות מהצד בדעיכה ומיהר „לקרוא לדגל" את אלוף ישראל וביקשו לשקם את הענף. צעד ראשון: דביר נתמנה מאמן נבחרת הקאדטים של ישראל. המטרה הלא כל כך רחוקה: הכנת הסייפים לאליפות העולם לקאדטים, שתתקיים באפריל הקרוב בישראל. „לקחתי על עצמי את התפקיד מאחר שאני משוכנע שהדור הצעיר טעון בפוטנציאל רב להישגים והצלחות גם בקנה מידה עולמי".

כחלק מן ההכנות ועל מנת לצבור נסיון בינלאומי הכרחי, אמורה נבחרת הקאדטים להשתתף גם באליפות אידר־פה שתיערך במארס, בגרמניה. מטרה רחוקה יותר: „להביא, לפחות את אחד מחניכי, לדירוג בצמרת העולמית, בין המקום הראשון לעשירי. הישג כזה, גם לדעת המומחים הגדולים ביותר, ייחשב לחסר תקדים".

„יש לדביר התלהבות גדולה – אך הוא מתוסכל מהאופן שבו מנוהל הענף", אומרים חבריו. הוא עצמו טוען: „שנים לא מעטות אנחנו דורכים במקום, וחבל. אני רוצה לקוות שהישגיו המרשימים של יצחק חתואל יביאו את ראשי ספורט הסיף להכיר בפוטנציאל הגדול הקיים". כשדביר מדבר על פוטנציאל יש לו קבלות: עד לפני שנים אחדות היה יו"ר הועדה המקצועית של איגוד הסיף. „פרשתי, כי גיליתי שלתפקיד אין שיניים ואין כל סיכוי לקדם דברים שעליהם חשבתי".

מחוץ לספורט, „בזמנו הפנוי", משמש דביר (נשוי, 2 בנים), חבר במועצה המקומית טירת הכרמל והאיש מספר 2 ברשימה שמועמדה מכהן כראש המועצה. יודע היטב שספורט הלהבים רחוק מהזרקורים, אך לו עצמו אין זה מפריע. מבחינתו, העיסוק בסיף זה כמו לגדל בן שלישי... ■

זורב דביר: אלוף הסיף של ישראל, מאמן ו..מס.2 במועצת טירת הכרמל (צילומים: שלמה מוסקוביץ')

BMX

בלי ידיים, קאובוי

אלי אלבג

„בלי ידיים, קאובוי" – כך מכנים „מקצועני" הבי.אמ.אכס. את התרגיל הזה, שמקורו מן הסתם במערב הפרוע של ארה"ב. וזה דווקא מתאים להם, לאמריקנים.

אם יש ביניכם מי שמתכוון לנסותו, הרי כמה עצות בסיסיות:

התרגיל הזה מבוסס, ביסודו, על תרגיל ה„אנדו" (Endo) כלומר על הרמת הגלגל האחורי – ממש כפי שסוס עושה זאת בקרקס או במופע רודיאו... כדי לבצע את ה„בלי ידיים" הזה, יש תחילה ללמוד היטב את האנדו, עד כדי כך שמבצעים אותו בקלות, ללא בעיות.

בדקתי ומצאתי כי ניתן לבצע את התרגיל האמריקני בכמה אופנים – אך אני עושה זאת בדרך הקלה, שאיננה בהכרח הדרך הנראית בסידרת התמונות שלפניכם.

● אני רוכב לאיטי, לוחץ על הבלם הקדמי, עולה לאנדו ותוך כדי העלייה מסובב את הכידון ב־90 מעלות לכיוון הכסא, כשהבלם הקדמי קרוב לכסא.

● תוך כדי סיבוב הכידון אני מעביר רגל – לא משנה איזו – לגלגל ואחר כך את הרגל האחרת ובזה יוצר שיווי משקל, על ידי כך שמוויז את הגלגל לצדדים, בעזרת הרגליים.

● לאחר שנוצרת היציבות ובתירגול חוזר מגיעים למיומנות רבה ככל האפשר בביצוע כל השלבים הללו, עד כאן אפשר לעזוב בהדרגה את הידיים. תחילה יד אחת אחר כך את השניה עד, שמגיעים לשיאו של התרגיל: העמידה ללא תמיכת ידיים.

ואיך יורדים ולא נופלים?

מבצעים כמעט את כל התנועות, בסדר הפוך: תחילה מחזירים את הידיים לכידון, אחר כך מסובבים את הכידון ומחזירים את שתי הרגליים, בזו אחר זו, לעמדת המוצא, לדוושות ופראליס), יורדים לריצפה וממשיכים לנסוע על האופניים.

בסדרת התמונות שכאן מדגים את התרגיל הנועז הזה ג'ייסון האסל על אופני „האץ" (Hu(h)). הוא רוכב לאיטו וכאשר הדוושות מאוזנות, במקביל לקרקע מושך בלם קדמי. אחר כך מטה את הכידון ב־90 מעלות, מוריד את הרגל מהדוושה ומנתר על הגלגל הקדמי. משתמש ברגליו לשם איזון ומרים את החלק האחורי של האופניים. כאשר מגיע למצב האיזון מסיר את ידיו מהכידון ומסיים ב„פוזה משוגעת"... ■

בהצלחה!

התרגיל הזה לקוח מעולמם של הבוקרים ונערי הרודיאו במערב הפרוע של ארה"ב ■ כדאי לנסות, אף כי אין זה בהכרח שהשיטה המוצעת כאן היא הנכונה או היחידה

מועדון המנוס 86

מוגש בחסות
חברת
גרין קארד

GAME

כורסאות, ספות
וכסאות
מבנה עץ
בשילוב עור
או בד

ג'יים

רח' מעון 12 תל אביב טלפון 03-810332

מבחר פינות ישיבה
וכורסאות טלוויזיה
בריפודי עור ובד.

פתוח גם
במוצאי שבת

רח' אפעל, קרית אריה, פ"ת (צומת גהה)
03-9220288 ,9230138

סניף הצפון: צומת הצ'ק פוסט, שד' ההסתדרות 1
חיפה, טל. 04-642584

רהיטי האחים סער

את

מזנונים • סלונים מעור
• פינות אוכל •
• חדרי ילדים • חדרי שינה

5 תשלומים שוים

אור יהודה, א. התעשיה החדש,
רח' היצירה 6, טל. 347202

רהיטים שעושים בית

628.- ש"ח

מבצע נחגים!
כל הרהיטים ב-6 תשלומים חודשיים

חדרי שינה • סלונים •
פינות אוכל •
חדרי ילדים •

שעות פתיחה:
א'-ה': 10.00-18.00
ו': 8.00-13.00

מפעל ותצוגה: רח' המנופים –
אזור התעשיה הרצליה • טלפון 052-557197

נגרית טנדו

רהיטים אקסקלוסיביים למבינים באמת!

הכל תחת קורת גג אחת! ☆ חדרי ילדים

☆ מזנונים ☆ מערכות ישיבה ☆ פינות אוכל

פתוח במוצ"ש עד 22.00 ובמשך השבוע מ-8.00-20.00 רצוף

רהיטי טנדו בע"מ, שכונת הרכבת, רח' סד/1243, תל-אביב,
טל. 372769, 03-377585, הכניסה מרח' ריבל מול רנו
הכניסה אפשרית גם מרח' החרושת ליד מ.ת.מ.

כרטיס טיסה ל-PARIS כל שבוע

יוגרל בין הלקוחות אשר יבצעו קניות בבתי העסק של המועדון.
פרטים נוספים ותנאי ההשתתפות - בבתי העסק של המועדון.

מוגש בחסות
חברת גרין קארד בע"מ

משיכון דני הרצליה
שרגא
ברהיטי אלמוג

יקית

בהנהלת חיים אהרוניאן

ריהוט משרדי באיכות גבוהה

דגמים, מאיטליה וייצור עצמי.
25 שנות נסיון ומוניטין
חדש! שולחנות מחשב

חנות המפעל - קרליבך 39,
טל. 200861, במפעל 657580

הנחות אמיתיות

25%-35%

בכל חנויות הרשת

• חדרי שינה
• סלונים
• פינות אוכל
ספריות
ומערכות קיר

שמרת הזורע

י.ח.ס ענבל

תעשיות בע"מ

ביצוע מטבחים
לפי הזמנה

ק. ביאליק,
היוצר 19, חיפה
טל. 04-732633

את המיטה עליה חלמת
דגם אקסקלוסיבי
של מקור הרהיטים
ת"א

מתנה! סט מצעים לכל רוכש חדר שינה

822105

בוטיק דרורה

השד האדום מאזור השרון

מה שג'ורדאש ונקש עשו לאופנת הג'ינס האמריקאית עשו, פה בארץ, דרורה ויצחק סרוס. וזה רק בלשון המעטה. האמת היא שכיום אי אפשר למצוא כמעט בין בני הדור הצעיר, מישהו אחד שלא מחפש בג'ינס את סמל ה"רד דוויל" - השד האדום. הקו החדש ביותר שהביאו בני הזוג לעולם הג'ינס הישראלי.

סיפור הצלחתם בעולם האופנה, של בני הזוג דרורה ויצחק סרוס, החל לפני כ-15 שנה כששני בני הזוג החליטו לפנות לעולם ההלבשה, ולבנות תוכנית על כך את עתידם.

הקו המנחה את דרורה ויצחק מראשית דרכם הוא השמירה העיקבית על שמם הטוב. הקפדה על טיב ואיכות, והירה מתמדת במרוץ האופנה. בכל התקופה הזו מלווה אותם בעקביות התופרת אסתר. ועכשיו נוספה עוד תופרת כדי שיוכלו לעמוד בלחץ שנוצר עם פתיחת החנות החדשה ברחוב בורוכוב 5, ברעננה.

מה אפשר למצוא בבוטיק דרורה? מבחר עשיר של ג'ינסים משגעים מכל סוג, חליפות, מעילים, גם מפוטר, הרבה הרבה מכנסיים אופנתיים, חצאיות וחליפות ליום יום, היכולות בהחלט להתאים גם לערב. מרבית הדגמים הם בסטייל ספורטיבי מתאים לצעירים ולצעירות. ולצעירים ברוחב עד 120. באחרונה: החלו מייצרים את אופנת רד דויל - השד האדום, ואת הדגמים בלעדיים של דרורה במפעל חדש שנפתח ברח' גרוזנברג 25, בתל-אביב. במפעל אפשר גם לבצע רכישות בסיטונות.

יותר מזה, כמשפחה, שעולם האופנה טבוע בדמה, השלימה טלי סרוס, בתם בת ה-15 קורס דוגמנות אצל "מולה", והחלה לשמש כדוגמנית הבית של הבוטיק המשפחתי. איזה יופי של דוגמנית ואיזה יופי של דגמים היא מציגה.

בבוטיק דרורה, הנמצא ברחוב סוקולוב 53, בהרצליה, בפסג', מחלקים גם חולצות טריקו ד, מתרצות רד דויל - חינם על כל קנית שתי זוגות מכנסיים. על קניית 3 זוגות - מקבלים במתנה תיק ג'ינס גזעי - עשוי ממכנס.

בוטיק דרורה - לצעירים וצעירות שמקפידים להתלבש כשד האדום.
רח' סוקולוב 53 הרצליה 052-81350
רח' בורוכוב 5 רעננה 052-25464
במפעל: רח' גרוזנברג 25 ת"א
03-653404

